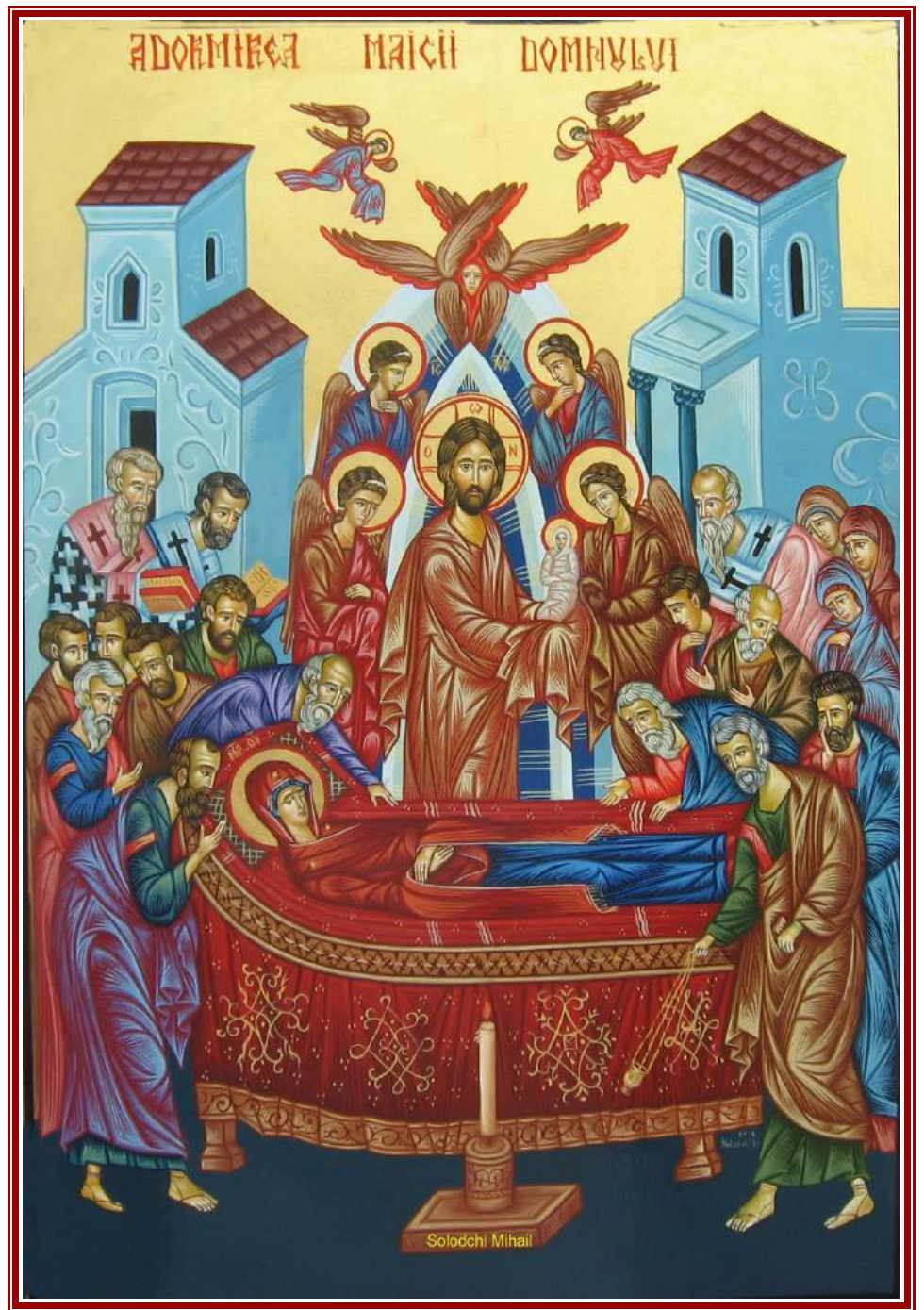

BULETIN PAROHIAL - AUGUST 2021

BISERICA SFANTUL NICOLAE - NY

Schimbaria la Fata a Domnului - Sfantul Joan Damaschin

Veniti sa praznuim, adunare iubitoare de Dumnezeu! Veniti sa sarbatorim impreuna cu puterile cele iubitoare de praznice, caci au venit aici sarbatorind impreuna cu noi! Veniti sa chiuim cu buzele ca si cu niste chimvale rasunatoare [cf. Ps 150, 5]! Veniti sa saltam cu duhul! Caci pentru cine e sarbatoarea si praznicul [heorte kai panegyris]? Pentru cine voiosia si veselia? Pentru cei ce se tem de Domnul, pentru cei care adora Treimea, care veneraza pe Fiul si pe Duhul coetern cu Tatal, care marturisesc cu sufletul, cu gandul si cu gura o unica Dumnezeire cunoscuta in chip indivizibil in Trei Ipostase. Pentru cei care stiu si spun ca Hristos e Fiul al lui Dumnezeu si Dumnezeu, o unica ipostasa cunoscuta in doua firi/naturi nedivizate si necontopite, precum si in insusirile/proprietaile naturale ale acestora. Pentru noi e veselia si toata bucuria sarbatoareasca.

Pentru noi a asezat Hristos sarbatorile, "caci nu este bucurie pentru cei impiosi" [Is 48,12]. Sa lepadam norul oricarei intristari care umbreste mintea si nu o lasa sa se ridice spre inaltimi. Sa dispretuim toate cele pamantesti, caci nu pe pamant e cetatenia noastra! Sa ne intindem mintea spre cer, de unde-L asteptam Mantuitor pe Hristos Domnul [cf. Flp 3, 20]!

Actualizarea retorica a praznicului

Astazi e abisul luminii neapropiate! Astazi pe muntele Tabor straluceste apostolilor o revarsare netarmurita de stralucire dumnezeiasca! Astazi stapan al Vechiului si Noului Testament se face cunoscut Iisus Hristos - acest drag mie atat lucru, cat si nume, cu adevarat cel mai dulce si cel mai drag si care intrece orice dulceata! Astazi capetenia [exarchos] Vechiului Legamant, dumnezeiescul legiuitor Moise sta in muntele Tabor langa Hristos Datatorul Legii ca un rob inaintea stapanului si e luminat cu privire la economia Acestuia, in care a fost initiat in vechime prin prefigurari - fiindca acest lucru as spune ca il arata "spatele lui Dumnezeu" [Is 33, 23] - si vede limpede slava dumnezeirii acoperit fiind de crapatura stancii, cum spune Scriptura [cf. Is 33, 22]. Iar stanca [petra] este Hristos, Dumnezeu, Cuvant si Domn intrupat, precum ne-a povatuit raspicat dumnezeiescul Pavel zicand: "Iar stanca era Hristos" [1 Co 10, 4], Care a deschis doar o foarte mica crapatura in trupul Sau si i-a fulgerat pe toti cei prezenti cu o lumina imensa si mai puternica decat orice vedere.

Astazi capetenia si marele corifeu al Noului Legamant, [Petru] care L-a proclamat in chip foarte limpede pe Hristos Fiul al lui Dumnezeu spunand: "Tu esti Hristosul, Fiului Dumnezeului Celui Viu!" [Mt 16,16], vede pe capetenia Vechiului Legamant stand langa Cel ce este Datatorul de lege pentru amandoi si graind cu glas patrunzator: "Acesta e Cel ce este [cf. Is 3,14], despre Care am vestit dinainte ca «se va ridica un profet ca si mine» [Dt 18,15]: ca mine ca om si capetenie a poporului celui nou, dar mai presus de mine ca Domn al meu si al intregii creatii, si Cel care dispune atat pentru mine, cat si pentru tine ambele legaminte, vechi si nou!" Astazi [Ilie] feciorelnicul din vechiul Legamant binevesteste feciorelnicului [Ioan] din noul Legamant pe Domnul Cel feciorelnic dintr-o Fecioara! Veniti deci, ascultand de profetul David, "sa cantam psalmi Dumnezeului nostru, sa cantam psalmi imparatului nostru, sa cantam psalmi, ca Dumnezeu e imparat peste tot pamantul! Sa cantam psalmi cu pricepere!" [Ps 46, 7-8]. Sa cantam psalmi cu buze de veselie, sa cantam psalmi cu intelegerea mintii simtind gustul cuvintelor; "caci gatul gusta hrana, dar mintea distinge cuvintele", zice preainteptul [Iov 12,11]! Sa cantam psalmi si Duhului, Care cerceteaza toate, chiar si adancurile de negrait ale lui Dumnezeu [cf. 1 Co 2,10], vazand acum in Lumina Tatalui, Care e Duhul Cel ce lumineaza toate, Lumina cea neapropiata [cf. 1 Tim 6, 16], pe Fiul lui Dumnezeu!

Minunea indumnezeirii firii omenesti

Astazi s-au vazut cele de nevazut pentru ochii omenesti: un trup pamantesc reflectand o stralucire dumnezeiasca, un trup muritor izvorand slava dumnezeirii! Caci «Cuvantul S-a facut trup» [In 1,14], iar trupul s-a facut Cuvant, macar ca nici unul, nici altul n-a iesit din firea/natura proprie. O, minune, care intrece orice minte! Slava n-a venit trupului din afara, ci dinauntru, de la dumnezeirea supradumnezeiasca a Cuvantului lui Dumnezeu unita cu El dupa ipostasa intr-un chip de negrait. Cum cele cu neputinta de amestecat se amesteca si raman necontopite? Cum cele cu neputinta de conciliat coincid intr-una si nu ies din ratiunile proprii naturilor/firilor lor? E efectul actiunii unirii potrivit ipostasei: face una cele unite si produce la sfarsit o ipostasa unica intr-o diferenta fara diviziune si o unire fara contopire, unitatea ipostasei fiind pazita si doimea naturilor fiind pastrata atat prin intruparea fara transformare a Cuvantului, cat si prin indumnezeirea [theosis] fara schimbare mai presus de minte a trupului muritor. Si asa cele ale omului devin ale lui Dumnezeu, iar cele ale lui Dumnezeu devin ale omului prin modul comunicarii si intrepatrunderii [perihorezei] reciproce fara contopire si a unei uniri extreme potrivit ipostasei, caci Unul e Cel care este in chip vesnic aceea [Dumnezeu] si devine mai apoi aceasta [om].

Marturia Tatalui si a Duhului...

Astazi cele cu neputinta de auzit se aud de urechi de om; caci omul vazut e marturisit Fiul al lui Dumnezeu ca Unul-Nascut Iubit si de-o-fiinta. Nemincinoasa e marturia, adevarata e proclamarea, caci aceasta proclamare o striga insusi Tatal Care L-a nascut! Sa stea de fata David lovindu-si corzile lirei de Dumnezeu graitoare a Duhului si sa cante acum mai limpede si mai explicit cuvantul pe care l-a spus in vechime cand a vazut de departe cu ochii inainte-vazatori si curati venirea viitoare la noi in trup a lui Dumnezeu Cuvantul: "Taborul si Hermonul in numele Tau se vor veseli" [Ps 88,13].

... la Botez - veselia Hermonului

Hermonul s-a veselit primul auzind numele filialitatii marturisit

limpede lui Hristos de catre Tatal, atunci cand inainte-mergatorul a iesit sa boteze ca un mijlocitor intre Vechiul si Noul Legamant - el [Ioan] odorul ascuns in pustie si care stralucea lumii care zacea in intuneric, trimis sa arate in public Lumina neapropiata si ascunsa pentru cei cu vederea slaba -, cand in mijlocul Iordanului a stat insasi Apa iertarii care curata lumea, nu este ea curatita, cand prin glasul Tatalui care a tunat din cer Cel botezat a fost marturisit Fiul iubit, iar Cel marturisit a fost aratat cu degetul de Duhul printr-un porumbel

... la Schimbarea la Fata - Chip - veselia Taborului

Iar acum se veseleste si se bucura Taborul, muntele dumnezeiesc si sfant, cel inalt, care se veseleste acum in chip vrednic de slava si stralucirea [lui Dumnezeu] nu mai putin decat de propria lui inaltare in vazduh, fiindca prin har rivalizeaza cu cerul. Caci pe Cel de Care acolo ingerii nu pot sa-si reazeme privirea, cei mai de seama dintre apostoli il vad aici stralucind in slava imparatiei Sale. Pe el [pe Tabor] se incredinteaza invierea mortilor, iar Hristos se arata Domn si al mortilor si al viilor, El care pe Moise l-a facut sa vina din morti, iar pe Ilie l-a adus martor viu, pe el pe care l-a condus de la pamant la cer pe o cale de eter ca vizitiu al unui car care sufla foc. Pe el [pe Tabor] cei mai de seama dintre profeti profetizeaza si acum, vestind iesirea [din viata a] Stapanului pe cruce. De aceea [Taborul] salta si se bucura si imita sariturile mieilor [cf. Ps 113, 6] cand aude din nor, din Duhul, aceeasi marturisire a filialitatii, pe Hristos Datatorul de viata marturisit de Tatal. Caci iata numele mai presus de orice nume [cf. Flp 2,10], in care se veselesc Taborul si Hermonul: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit!" [Mt 17, 5]. Aceasta e veselia intregii creatii, aceasta e o cinste si un motiv de lauda de nedesfiintat pentru oameni. Fiindca acela care primeste marturia e un om, chiar daca nu un simplu om. O, veselia mai presus de minte ce ne-a fost daruita! O, fericirea aceasta mai presus de nadejde! O, darurile lui Dumnezeu care biruie dorinta! O, harisme nu mai prejos decat masurile cererii! O, Datator lipsit de invidie si cu o maretie suprafireasca! O, dar demn nu de cel care-l primeste, ci mai mult de Cel care-l da! O, schimburi straine! O, Cel ce da putere si primeste neputinta! O, Cel care il arata pe om fara de

inceput prin aceea ca Cel fara de inceput incepe fiind creat cu trupul! Caci daca omul se indumnezeieste prin aceea ca Dumnezeu se inomeneste, iar Unul si Acelasi Se arata Dumnezeu si om, de aici urmeaza ca Acelasi fiind om este fara de inceput prin dumnezeirea Lui, si fiind Dumnezeu incepe prin umanitatea Sa.

Sinaiul si Taborul

In vechime, asadar, fum, intuneric, vijelie si un foc infricosator invaluiaua, pe muntele Sinai, acea pogorare extrema vestindu-l ca pe unul de neapropiat pe Datatorul Legii, aratand in chip umbratic spatele Lui [cf. Is 33, 33] si facandu-L cunoscut public pe Artist din creatiile Lui. Acum insa [pe Tabor] toate sunt pline de lumina si stralucire, caci insusi Datatorul Legii, Artistul si Domnul universului, a venit din sanurile Tatalui nu mutandu-se din rezidenta Lui, din sederea in sanurile Tatalui, ci pogorandu-Se la robii Lui, luand forma de rob si facandu-Se om prin natura si prin infatisare [cf. Flp 2, 6-7], ca Dumnezeu Cel de necuprins sa poata fi cuprins de oameni, aratand prin Sine insusi si in Sine insusi stralucirea firii dumnezeiesti/Naturii divine.

Creatia, caderea si restaurarea omului in comuniunea cu Dumnezeu pe Tabor

Caci intr-o unire cu harul Sau l-a asezat Dumnezeu in vechime pe om, atunci cand peste omul nou-plamadit din tarana a suflat duh de viata [cf. Fc 2, 7], i-a impartasit ceea ce e mai bun, l-a cinstit cu chipul/icoana si asemanarea [cf. Fc 1, 26] Sa si l-a facut cetatean al Edenului si tovaras al ingerilor. Dar pentru ca prin noroiul patimilor am intunecat si topit asemanarea chipului dumnezeiesc, Cel plin de compasiune a intrat cu noi intr-o a doua comuniune, mai sigura si mai paradoxala. Fiindca ramanand in inaltimea dumnezeirii proprii, Se impartaseste El insusi de ce e mai rau indumnezeind in sine umanul, amesteca Arhetipul cu chipul si-si arata astazi in el frumusetea proprie. Si fata Lui straluceste ca soarele - caci se identifica potrivit ipostasei cu o lumina imateriala si prin aceasta

devine un soare al dreptatii [cf. Mal 3, 20] -, iar hainele Lui se fac albe ca zapada, pentru ca ele devin slavite prin imbracare, nu prin unire [henosei], prin relatie [schesei], iar nu prin unirea potrivit ipostasei. Si L-a umbrit un nor de lumina care zugravea stralucirea Duhului, fiindca, asa cum spunea dumnezeiescul Apostol, marea poarta chipul apei, iar norul pe cel al Duhului [cf. 1 Co 10,1-2]. Toate sunt luminoase si suprastralucitoare pentru cei in stare sa primeasca lumina si care nu si-au intinat sufletul cu murdaria constiintei.

Sa urcam si noi pe Taborul virtutilor...

Veniti, asadar, sa imitam si noi cu zel ascultarea apostolilor si sa urmam cu inflacarare pe Hristos Care ne cheama, sa scuturam gloata patimilor, sa-L marturisim fara sa ne rusinam Fiu al Dumnezeului Celui Viu si, facandu-ne vrednici de fagaduinta, sa urcam pe muntele virtutilor, care este iubirea [agape], si sa ne facem vazatori ai slavei si auzitori ai celor negraite! Caci cu adevarat fericiti, cum spunea Domnul, sunt ochii celor ce vad pentru ca vad si urechile pentru ca aud cele ce multi profeti si imparati au dorit sa vada si sa auda si n-au dobandit dorinta lor [cf. Mt 13,16-17].

...la ospatul exegezei cuvintelor pericopei evanghelice

Veniti deci sa desfasuram dupa putinta zicerile dumnezeiestilor cuvinte [oracole] si sa intindem o masa bunilor nostri convivi a caror toata pofta tinde spre cele dumnezeiesti! Sa intindem o masa potrivita poftei lor, o masa de cuvinte [oracole] dumnezeiesti condimentata cu harul Duhului, nu impodobita cu intelepciunea cuvintelor elinilor [paganilor], pentru ca nici nu suntem foarte initiati in cunoasterea lor, ci rezemata de harul Celui ce da celor gangavi limba limpede pentru a vorbi.

S-a schimbat la chip

Luandu-i, asadar, cu Sine in muntele Tabor pe cei ce se distingeau prin inaltimea virtutilor, "S-a schimbat la chip inaintea lor". Se schimba la fata/chip [metamor-phoutai] inaintea ucenicilor Cel ce este pururea slavit in acest fel si stralucește cu fulgerarea dumnezeirii. Caci, nascut fiind din Tatal fara de inceput, are fara de inceput raza naturala a dumnezeirii, neprimindu-si abia ulterior existenta, nici slava. Pentru ca din Tatal isi are stralucirea slavei fara inceput si atemporal, iar intrupandu-Se este Acelasi, ramanand in aceeasi stralucire dumnezeiasca. Trupul e slavit deodata cu aducerea lui din nefiinta la existenta, si slava dumnezeirii devine slava trupului, fiindca Unul Hristos e si aceasta si aceea, de-o-fiinta cu Tatal si de-o-fire si de-o-semintie cu noi.

Dar chiar daca trupul Sau sfant n-a subzistat nepartas al slavei dumnezeiesti, ci din pricina unirii extreme potrivit ipostasei era imbogatit in chip desavarsit cu slava dumnezeirii nevazute, astfel incat una si aceeasi e slava Cuvantului si a trupului, totusi slava nearatata care exista in trupul vazut era nevazuta pentru cei tinuti de lanturile trupului si care nu cuprind cele cu neputinta de vazut chiar si pentru ingeri. Se schimba, asadar, la fata/chip nu primind ceea ce nu era, nici transformandu-se in ceea ce nu era, ci aratand ucenicilor Sai ceea ce era, deschizandu-le ochii si facandu-i din orbi vazatori. Aceasta inseamna "si S-a schimbat la fata/chip inaintea lor". Caci ramanand El insusi in identitatea Sa, a fost vazut acum de ucenici aratandu-Se altceva decat Se aratase mai inainte.

Fata Lui a stralucit ca soarele

"Si fata [to prosopon] Lui a stralucit ca soarele", fata Celui care in marea Lui putere poarta soarele ca pe o teclie, a Celui care inainte de soare a creat lumina, dupa care a mesterit soarele ca un luminator receptacol al luminii [Fc 1, 3.16]. Fiindca El insusi e Lumina cea adevarata nascuta vesnic din Lumina adevarata si imateriala, Cuvantul enipostatic al Tatalui, Rasfrangerea slavei Lui, intiparirea naturala a ipostasei lui Dumnezeu si Tatal [cf. Evr 1, 3]. Fata Acestuia a stralucit ca un soare.

- Ce spui, o, evanghelistule? De ce compari cele in realitate incomparabile? De ce pui laolalta si apropii cele ce in realitate sunt de

nepus laolalta? A stralucit oare Stapanul ca slujitorul? Lumina insuportabila si neapropiata a fulgerat ca acest soare vazut de toti?

- Dar nu pun laolalta, nici nu compar, ar spune el, Rasfrangerea singura Una-Nascuta si neasemanabila cu nimic a slavei dumnezeiesti; graind in sa celor legati cu lanturile trupului, iau drept exemplu corpul cel mai frumos si stralucitor din cate exista, nu si cel mai asemanator - caci e cu neputinta ca necreatul sa fie reprezentat iconic in chip nestirbit in creatie -, ci asa cum soarele e unul, dar are doua substante: cea a luminii facute mai intai si cea a corpului sau introdus ulterior in creatie, dar lumina e unita indivizibil cu intreg corpul, dar in timp ce corpul ramane in el insusi, lumina se intinde la toate marginile pamantului, tot asa si Hristos, Care e Lumina din Lumina, fara de inceput si neapropiata, cand intra intr-un corp creat si supus timpului e un singur Soare al dreptatii, Un singur Hristos cunoscut in chip nedivizat in doua firi.

Prin urmare, trupul sfant este circumscris [perigraptos] - caci stand pe Tabor n-a ajuns in afara muntelui -, dar dumnezeirea e de necuprins [achoretos], fiind in toate si dincolo de toate. Si trupul stralucește ca soarele, caci stralucirea luminii e a trupului. Pentru ca toate ale Unuia Dumnezeu Cuvantul intrupat s-au facut comune, atat cele ale trupului, cat si cele ale dumnezeirii necircumscrise, dar una e realitatea plecand de la care sunt recunoscute gloriile [auchemata] comune ale slavei si; alta cea plecand de la care sunt recunoscute patimirile [pathemata] comune. Divinul in sa biruie si comunica trupului stralucirea si slava lui, ramanand nepartas patimirii chiar si in patimiri. Asa "a stralucit fata Lui ca soarele", nu pentru ca El n-a fost mai stralucitor decat soarele, ci pe cat au putut-o vedea cei care priveau. Caci daca le-ar fi aratat toata stralucirea slavei, cum n-ar fi fost arsi? "Fata Lui a stralucit ca soarele" deoarece ceea ce este soarele in realitatile sensibile, aceasta e Dumnezeu in cele inteligibile.

"Si hainele Lui s-au facut albe ca lumina." Asa cum una e soarele - caci e izvorul luminii, neputand fi vazut limpede - si alta lumina care vine din el spre pamant - caci aceasta se vede si priveste prin lucrarea intelepciunii si iubirii de oameni a lui Dumnezeu, ca sa nu fim cu desavarsire nepartasi de cele bune -, tot asa fata Lui stralucește mai limpede, ca soarele, iar hainele se fac albe ca lumina scanteind prin impartasirea luminii dumnezeiesti.

Intrecerea apostolilor cu profetii

Acestea fiind savarsite astfel, pentru ca sa se arate Un Singur Domn al Vechiului si Noului Legamant si sa astupe gurile ereticilor, al caror gatelj e un mormant deschis [cf. Ps 5,10] si ca sa fie crezuta invierea

mortilor, iar Stapanul marturisit [de Tatal] sa fie crezut Domn al viilor si al mortilor, de aceea Moise si Ilie stau in slava ca niste robi langa Stapanul lor si sunt vazuti de cei robi impreuna cu ei [de apostoli] discutand impreuna cu El. Caci trebuia ca acestia [apostolii] vazand slava si familiaritatea celor robi impreuna cu ei si slujitori ai lui Dumnezeu sa fie uimiti de pogorarea cu iubire de oameni a Stapanului si asa sa se umple de si mai mult zel Si incordare spre lupte; caci cine cunoaste roadele ostenelelor ar fi mai usor indrazneti in lupte. Pentru ca dorinta de castig stie sa conduca la necrutarea trupului. Caci asa cum soldatii, sportivii, agricultorii si comerciantii primesc cu inflacarare ostenelele, in fruntea cu indrazneala furtunile marii si nu se ingrijesc de fiare salvatice si de pirati, ca sa dobandeasca castigul dorit, si cu cat ii vad desfatandu-se de castiguri pe cei ce s-au ostenit anterior, pe atat de mai mult sunt imbolditi spre rabdarea ostenelelor, tot asa si scutierii, sportivii, agricultorii si comerciantii duhovnicesci care nu doresc castiguri pamantesti, nici nu poftesc bunuri nadajduite, sunt trimisi cu si mai mare inflacarare spre lupte, nu iesind in linie de batalie impotriva unor oameni, nici lovind aerul, nici punand sub jug boii de la plug si taind cu ei brazdele pamantului, nici luptandu-se cu valurile agitate ale marii, ci luptand impotriva stapanirilor intunericului si lovindu-le prin aceea ca sunt loviti de ele si strangand bogatie prin aceea ca sunt dezgoliti si punand inaintea valurilor inviforate ale lumii si ale duhurilor rautatii care le pun in miscare carma crucii, le alunga prin puterea Duhului ca pe niste fiare mugitoare si rapitoare, semanand in inimile oamenilor ca in niste brazde cuvantul cinstirii lui Dumnezeu si secerand Stapanului spic cu mult rod. Dar sa ne reintoarcem la tema noastra.

Cuvantul lui Moise si Ilie

Atunci Moise a rostit foarte probabil: "Asculta, Israele!" duhovnicesc cele pe care Israelul pamantesc nu le-a putut auzi: "Domnul Dumnezeu Tau, Domnul este Unul" [Dt 6, 4]. Fiindca Dumnezeu e facut cunoscut Unul in Trei Ipostase, caci una e fiinta Dumnezeirii Tatalui Care da marturie, a Fiului Care primeste marturie si a Duhului Care umbreste. Acesta e Cel marturisit acum de Tatal, Viata oamenilor. Pe Acesta il vor vedea lipsitii de minte spanzurati pe lemn si nu vor crede Vietii lor. Si atunci le raspunde Ilie: "Acesta e Cel pe Care L-am vazut odinioara cu duhul, netrupesc, ca o briza de vant subtire [3Rg 19,12]!"; caci "pe

Dumnezeu nimeni nu L-a vazut vreodata" [In 1,18] dupa ce este prin fire/natura. Si ceea ce s-a vazut, s-a vazut prin Duhul. "Aceasta e schimbarea dreptei Celui Preainalt" [Ps 76,11]. Acestea sunt "cele pe care ochiul nu le-a vazut, urechea nu le-a auzit si la inima omului nu s-au suit" vreodata [1 Co 2, 9]. "Asa vom fi mereu cu Domnul" [i Tes 4,17] in veacul viitor vazandu-L pe Hristos fulgerand cu lumina dumnezeirii Lui.

Bine este sa fim aici

Dar ce-a facut Petru cand a ajuns spectator al acestei descoperiri dumnezeiesti? Ca intrat in transa divina [hosper enthous] in Duhul a zis Domnului: "Bine este ca noi sa fim aici!" Caci cine va schimba intunericul cu lumina? Vedeti soarele acesta cat e de frumos, cat e de mandru, cat e de dulce, cat e de dorit, cat fulgera si straluceste, cat de dulce si indragita e viata de care se leaga toti si fac toate ca sa nu o rateze! Cu cat mai mult sunteti de parere ca e mai dorita si mai dulce insasi Lumina din care isi primeste lumina orice lumina? Cu cat mai indragita si mai dulce e insasi Viata, din care isi primeste viata si se comunica orice viata, in Care suntem vii, ne miscam si suntem [cf. FA 17, 28]? Nu e dulceata, dorinta, cuvânt și gând care să semene cu măsura covarsirii ei. Biruie orice comparație și nu se supune unor măsuri. Caci cum ar putea fi măsurat necircumscrișul și necuprinsul de gânduri? Aceasta Lumina are biruinta asupra întregii firi. Aceasta Viata e cea care a biruit lumea. Cum nu e bine să nu fim separați de Bine? Petru n-a grai nelalocul lui.

Dar pentru ca toate cele bune vin la vremea lor, caci "este o vreme prielnică [kairos] pentru orice lucru", a spus Solomon [Ecc 3,1], trebuia și ca Binele să nu se limiteze la cei de acolo, ci să se reverse și să meargă la tot, adică la totii credincioșii, pentru ca să fie mai mulți cei ce se vor împărtăși de binefacerea lui. Acest lucru aveau să-l ducă înșă la capăt crucea, patimirea și moartea. Nu este deci bine să rămână aici Cel ce va răscumpara cu sângele Sau fapătura pentru care S-a și facut trup. Dacă ati fi rămas pe Tabor, atunci făgăduința care ti-a fost făcută [Petre] n-ar fi ajuns la capăt, caci n-ai fi devenit purtătorul cheilor împăratiei, raiul nu s-ar fi deschis talharului, tirania trufăsa a mortii n-ar fi fost surpăta, palatele iadului n-ar fi fost date jafului, Adam nu s-ar fi mantuit, Eva nu s-ar fi izbăvit, patriarhii, profetii și dreptii n-ar fi fost sloboziti din adâncurile iadului, iar firea nu s-ar fi îmbrăcat în nestrăciune.

Daca Adam n-ar fi cautat indumnezeirea inainte de vreme, ar fi dobandit dorirea sa. Nu cauta deci inainte de vreme cele bune, Petre! Va veni timpul cand ti se va da fara sfarsit aceasta vedere. Stapanul te-a asezat constructor nu de corturi, ci al Bisericii a toata lumea. Ucenicii tai, oile tale, pe care ti le-a incredintat bunul Arhipastor [cf. In 21, 16-18] au transpus in fapta cuvintele tale mesterind un cort lui Hristos, lui Moise si lui Ilie, slujitorii Sai, [bisericiile] cele in care praznuim astazi. Nu cu ratiunea sa a rostit Petru acestea, ci sub insuflarea Duhului care prezicea cele viitoare; "nestiind ce spune", zice preadumnezeiescul Luca [9, 33]. Iar cauza o adauga Marcu: "caci erau cuprinsi de frica" [9, 6].

Norul luminos

Si pe cand zicea Petru acestea, "iata un nor luminos i-a umbrit" si ucenicii au fost cuprinsi de o frica si mai mare vazandu-L pe Iisus Mantuitorul si Domnul in nor impreuna cu Moise si Ilie. in vechime vazatorul de Dumnezeu [Moise] a intrat in bezna dumnezeiasca [cf. Is 33» 9] sugerand astfel caracterul umbratic al LegiivCa "Legea avea o umbra a celor viitoare, nu insusi adevarul/realitatea lor" [Evr 10, 1], asculta-l pe Pavel care scrie asta. Atunci Israel nu putea sa priveasca la slava fetei lui Moise, desi ea s-a desfiintat, noi insa oglindim cu fata descoperita slava Domnului schimbati la chip/transfigurati [metamorphoumenoi] de la o slava la o slava mai mare ca de Duhul Domnului [2 Co 3, 7.18]. De aceea i-a umbrit un nor nu de bezna, ci de lumina. Caci aici se descopera taina ascunsa de veacuri si de generatii si se arata o slava perpetua si vesnica. De aceea au stat de fata si Moise si Ilie care implineau rolul Legii si Profetilor. Caci Cel pe Care-L vestesc Legea si Profetii se gaseste a fi Iisus Datatorul de Viata. Si Moise e icoana sfinților adormiti in vechime, iar Ilie cea a adunarii celor vii, caci Cel schimbat la fata e Domnul viilor si al mortilor. Acum a intrat Moise in pamantul fagaduintei - caci l-a dus in el Iisus Datatorul mostenirii -, iar cele pe care le-a vazut in vechime in prefigurare stralucesc limpede astazi; fiindca acest lucru il sugereaza luminozitatea norului.

Glasul din cer

"Si un glas din nor s-a facut care zicea: Acesta e Fiul Meu Cel Iubit,

intru Care am binevoit. Pe Acesta sa-L ascultati!" Din norul Duhului a iesit glasul unui Tata: "Acesta este Fiul Meu Cel Iubit. Acesta care se vede om, Cel ce este si e vazut si Care s-a facut ieri om, Care petrece smerit impreuna cu voi, a Carui fata a stralucit acum, Acesta este Fiul Meu Iubit, Cel mai inainte de veci, Singurul Unul-Nascut din Cel Singur, Care a iesit in chip atemporal si vesnic din Mine, Nascatorul Lui, Care e pururea din Mine, in Mine si cu Mine, fara sa fi venit mai tarziu la existenta. E din Mine ca Unul-Nascut din fiinta si ipostasa Mea ca dintr-o cauza paterna, drept pentru care e si de-o-fiinta cu Mine; e in Mine ca Unul-Nascut fara separatie si fara iesire; si e cu Mine ca Unul care e o ipostasa desavarsita in sine, nu un cuvânt proferat in afara si revarsat in aer, de aceea e si iubit. Caci ce fiu iubit este ca Unul-Nascut? intru El am binevoit!': Caci cu bunavoirea [eudokia] Tatalui S-a intrupat Fiul Sau Unul-Nascut si Cuvantul Lui, cu bunavoirea Tatalui s-a lucrat in Fiul Sau Unul-Nascut mantuirea a toata lumea; bunavoirea Tatalui a faurit in Fiul Unul-Nascut conexiunea a toate [ton apanton synapheiar]. Caci daca omul e o lume mica, purtand in el insusi legatura [syndesmon] intregii fiintari vazute si nevazute, fiind si una, si alta, cu adevarat Stapanul, Creatorul si Proniatorul a toate a binevoit ca in Fiul Lui Unul-Nascut si de-o-fiinta sa se faca o conexiune a divinitatii cu umanitatea si prin aceasta cu intreaga creatie, "ca Dumnezeu sa fie toate in toti" [1 Co 15, 28].

«Acesta este Fiul Meu», Rasfrangerea slavei Mele, intiparirea ipostasei Mele [cf. Evr 1, 3], prin Care am facut ingerii, prin Care s-a intarit cerul si s-a intemeiat pamantul, «Care poarta toate cu cuvantul puterii Lui» [Ps 32, 6] si cu Duhul gurii Lui, adica cu Duhul Obarsie a vietii si Conducator. «Pe Acesta sa-L ascultati!» Caci cine-L primeste Ma primeste pe Mine, Care L-am trimis nu ca un Stapan, ci ca un Parinte. Caci e trimis ca om, dar ca Dumnezeu ramane in Mine si Eu in El. Cine nu-L cinsteste pe Fiul Meu Unul-Nascut si Iubit, nu-L cinsteste pe Tatal, pe Mine Care L-am nascut. «Pe Acesta sa-L ascultati!», caci are cuvintele vietii vesnice [cf. In 6, 68]!" Aceasta e concluzia celor savarsite, aceasta e puterea tainei.

Coborarea si tacerea

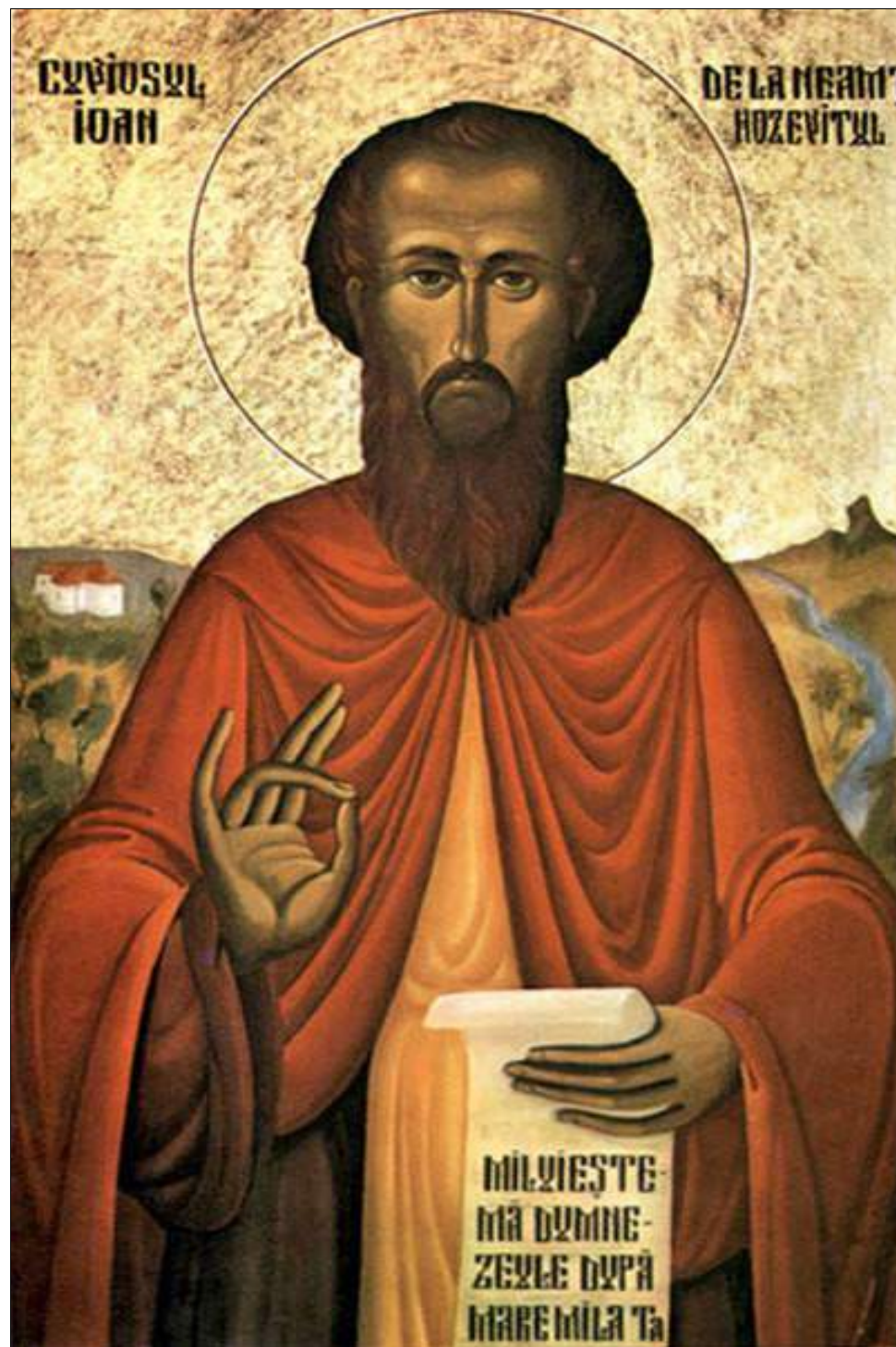
Dupa care ce anume urmeaza? Pe Moise si pe Ilie i-a trimis la locurile lor si [Hristos] e vazut de apostoli singur; si asa coboara de pe munte spunandu-le sa nu spuna nimanui nimic din cele vazute si auzite.

Fiindca aceasta o porunceste Stapanul. Voi spune si de ce anume? Cred ca stiindu-i nedesavarsiti pe ucenici, pentru ca ei nu dobandisera inca impartasirea Duhului. Ca intristarea sa nu umple inimile lor si ca sa nu infurie pe tradatorul [Iuda] spre turbarea invidiei. Haide, asadar, sa incetam si noi odata cu tema si cuvantul nostru.

Pe Acesta sa-L ascultati!

Voi insa sa va aduceti pururea aminte de cele spuse purtand in inima frumusetea acelei vederi, lasand pururea sa rasune in voi glasul Tatalui: "Acesta este nu un rob, nu un sol, nu un inger, ci «Fiul Meu Cel Iubit. Pe Acesta sa-L ascultati!»"

Sa-L ascultam, asadar, pe El care spune: "Sa iubesti pe Domnul Dumnezeuul tau din toata inima ta!" [Mc 12, 30], "Sa nu ucizi!" [Mt 5, 21], dar nici macar sa nu te infurii pe fratele tau [Mt 5, 22]. "Impaca-te cu fratele tau mai intai si apoi venind adu darul tau!" [Mt 5, 24]. "Sa nu faci adulter!" [Mt 5, 27]. Dar nici sa nu iscodesti frumuseti straina [Mt 5, 28]. "Sa nu juri stramb!" [Mt 5, 33]. Dar nici macar sa nu juri, "ci sa fie cuvantul vostru da, dar si nu, nu; iar ce e de prisos e nascocirea celui rau" [Mt 5, 37]- "Sa nu furi", ci "da tot celui ce cere de la tine si sa nu intorci spatele celui ce vrea sa se imprumute de la tine, iar pe cel ce-ti ia cele ale tale sa nu-l opresti!" [Lc 6, 30]. "Tubiti pe vrajmasii vostri, binecuvantati-i pe cei ce va blestema, faceti bine celor ce va urasc si rugati-va pentru cei ce va defaima si prigonesc!" [Mt 5, 44]. "Nu judecati ca sa nu fiti judecati! Iertati si vi se va ierta!" [Lc 6, 37], ca sa va faceti fii ai Tatalui vostru, desavarsiti si induratori ca Tatal vostru Cel ceresc [Mt 5,48; Le 6, 36] «Pentru ca El face sa rasara soarele si peste buni, si peste rai si face sa ploua si peste drepti, si peste nedrepti" [Mt. 5 ,45]. Aceste dumnezeiesti porunci sa le pazim cu toata straja, ca si noi sa ne putem desfata de frumusetea Lui dumnezeiasca saturandu-ne de gustarea ei preadulce, acum pe cat e cu putinta celor apasati de acest cort pamantesc al trupului [cf. 2 Co 5,1-4], iar apoi mai limpede si mai curat, cand dreptii vor straluci ca soarele [cf. Mt 13,43], cand, izbaviti de nevoile trupului vor fi cu Domnul [cf. 1 Tes 4,17] ca niste ingeri [cf. Mc 12, 25] nesticaciosi la marea si stralucita descoperire din ceruri a insusi Domnului [cf. 2 Tes 1, 7] si Dumnezeului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos, impreuna cu Care se cuvine slava Tatalui impreuna cu Duhul Sfant acum si in veacurile nesfarsite ale veacurilor. Amin.

SFANTULUI IOAN IACOB HOZEVITUL
23 iulie 1913 – 5 august 1960

Cuviosul Parintele nostru Ioan Iacob Hozevitul (Ioan Iacob de la Neamt) este primul sfant roman al secolului XX. Vremurile in care a trait sfantul Ioan au fost foarte grele.

S-a nascut la 23 iulie 1913 in satul Crainiceni din judetul Dorohoi, intr-o familie de tarani foarte credinciosi, anume Maxim si Ecaterina. Acestora bunul Dumnezeu le-a daruit un fiu pe care l-au pus sub ocrotirea sfantului Prooroc Ilie.

Dupa sase luni de la nastere, pruncul Ilie ramane orfan de mama si este crescut de bunica sa Maria.

Incepand primul razboi mondial tatal sau este chemat in armata si in toamna anului 1916 isi va da viata pe front, astfel ca micutul prunc Ilie va ramane orfan si de tata. Va fi crescut de rudele apropiate, mai ales de bunica sa Maria care era vaduva.

Primii ani de scoala ii face in satul natal, apoi urmeaza gimnaziul la Lipcani – Hotin si liceul la Cozmeni –Cernauti, fiind cel mai bun elev din scoala.

In vara anului 1932, rudele voiau sa-l dea la facultatea de Teologie din Cernauti ca sa-l faca preot, dar el simtindu-se chemat de Dumnezeu la viata de manastire, le-a spus : " Nu, eu vreau sa ma fac calugar! ”.

Dupa un an, in luna iunie tanarul Ilie, lucrând la camp, se ruga cu lacrimi sa-i descopere Dumnezeu ce cale sa urmeze. Atunci deodata a auzit un glas de sus, zicand: "Manastirea !". Din acea clipa n-a mai avut odihna in suflet pana nu a plecat la manastire.

Cu binecuvantarea duhovnicului sau, arhimandritul Eugen Laiu, si-a luat cartile sfinte, crucea si icoana Maicii Domnului din casa natala, fiind in zi de duminica, si calauzit de Sfantul Duh, a intrat in obstea manastirii Neamt. Aici, staretul manastirii episcopul Nicodim Munteanu, l-a primit cu dragoste, l-a binecuvantat, l-a dus in fata icoanei facatoarei de minuni a Maicii Domnului si i-a randuit ascultare la infirmerie si la biblioteca manastirii. Tanarul Ilie si-a indeplinit aceste ascultari cu tacere, smerenie si ascultare.

Intre anii 1934 – 1935 face stagiul militar la Dorohoi, ca infirmier, ingrijind cu dragoste si mila pe cei bolnavi. Dupa terminarea armatei, se reintoarce la manastirea Neamt unde isi reia ascultarile primite la intrarea in manastire.

La 8 aprilie 1936, in Miercurea Mare din Saptamana Sfintelor Patimi, rasoforul Ilie primeste tunderea in monahism din mainile episcopului Valerie Mogan, noul staret al manastirii, primind numele de Ioan.

In noiembrie 1936 impreuna cu alti doi monahi, Claudie si Damaschin, monahul Ioan pleaca in Tara Sfanta pentru a se inchina la Locurile Sfinte. Dupa ce se inchina la toate sfintele locuri cei trei calugari se retrag sa

ierneze in obstea manastirii Sfantului Sava din pustiul Iordanului. Intorcandu-se insotitorii sai in tara, monahul Ioan se nevoieste la manastirea Sfantul Sava de langa Betleem, unde a primit ascultarea de paracliser. In aceasta ascultare el se ingrijea de biserica, de prescuri sau suna clopotul de slujba. Alaturi de aceasta mai era si infirmierul manastirii, ingrijandu-se de calugarii bolnavi sau batrani, de numerasii arabi si beduini bolnavi sau raniti in razboi.

Astfel, monahul Ioan era ziua in slujba obstii si a bolnavilor, iar noaptea se nevoia singur in chilie cu multa rugaciune, cu metanii, cu lacrimi si citiri din Sfanta Evanghelie si a Sfintilor Parinti. Pe langa aceste nevointe, traducea din limba greaca scrierile Sfintilor Parinti si fiind inzestrat de Dumnezeu cu darul scrierii, compunea invataturi si versuri duhovnesti. Acestea le dadea celor care veneau la el sau pelerinilor romani care veneau sa se inchine la Locurile Sfinte.

In anii 1939 – 1940 se nevoieste impreuna cu un ucenic de-al sau roman in pustiul Qumran, intr-o peștera aproape de Marea Moarta. Aici il cunoaste pe monahul Ioanichie Piriiala care ii va deveni ucenic si va ramane langa el pana la trecea la cele vesnice. Aici obisnuia sa se roage noaptea singur in pustiul Iordanului, cu mainile si inima inaltate la cer, hranindu-se doar cu pesmeti si putine fructe si rabdand multe ispite de la diavoli.

Intre anii 1940 – 1941 Cuviosul Ioan Iacob a stat cu multi alti calugari din Iara Sfanta intr-un lagar pe Muntele Maslinilor, din cauza razboiului, suferind grele ispite si boala. Dupa eliberare, se reintoarce la manastirea Sfantului Sava unde isi continua ascultarile si nevointa.

La 13 mai 1947 este hirotonit ierodiacon in Biserica Sfantului Mormant cu aprobarea Patriarhului Romaniei, la recomandarea arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Asezamantului Romanesc din Ierusalim. In acelasi an, Cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot la Mormantul Dumnului, de arhierul Irinarh, si este numit de Patriarhia Romana egumen la Schitul romanesc Sfantul Ioan Botezatorul de pe Valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos.

Timp de cinci ani cat a dus aceasta ascultare, Cuviosul Ioan Iacob a savarsit zilnic toate sfintele slujbe in limba romana, a scris numeroase pagini pline de invatatura pentru calugari si pelerini, a compus un bogat volum de versuri duhovnesti, a innoit chiliile, biserica, si mai ales viata duhovniceasca a schitului, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din tara, pe care ii spovedea, ii impartasea si le dadea sfaturi mantuitoare de suflet. Noaptea, insa, se nevoia singur, nestiut de nimeni, fie in chilie, fie iesind sa se roage pe valea Iordanului, incercand sa urmeze dupa putere Cuvioasei Maria Egipteanca. Singurul sau ucenic statornic era monahul Ioanichie, precum si cateva maici romance batrane: Melania,

Natalia, Galinia, Casiana si Magdalena, care ii erau fiice duhovnicesti fiind sub ascultarea sa.

In luna noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Iacob se retrage din ascultarea de egumen si, impreuna cu ucenicul sau Ioanichie, intra in obstea manastirii Sfantul Gheorghe Hozevitul, din pustiul Hozeva, pe valea paraului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul sau la o peatera din apropiere, numita Chilia Sfanta Ana, unde, dupa traditie, se ruga Sfanta Ana lui Dumnezeu sa-i daruiasca prunc, rugaciune implinita prin nasterea Maicii Domnului. Alaturi de el, intr-o alta peatera, se nevoia un monah cipriot, cu numele de Pavel.

Aici s-a nevoit Sfantul Ioan Iacob, impreuna cu ucenicul sau timp de sapte ani de zile, ostenindu-se cu aspre nevoite, in rugaciuni neincetate, in privegheri de toata noaptea, in postiri indelungate, in lacrimi nestiute, in cugetari duhovnicesti si in dor dupa Dumnezeu, rabdand tot felul de isipte, suferinte, lipsuri, lupte cu diavoli, strainatate desavarsita, aprinzandu-se cu multa ravna pentru dragostea lui Iisus Hristos si slavind pe Dumnezeu Cel in Treime Laudat.

La peatera nu primea pe nimeni, caci si urcusul pana sus se facea greu, pe o scara inalta, comunicand cu cei ce veneau mai ales prin rugaciune, prin unele scrieri sfinte si prin ucenicul sau.

In sarbatori mari si in postruri Sfantul Ioan savrsea Dumnezeiasca Liturghie in paraclisul pesterii Sfanta Ana si se impartasea din Trupul si Sangele lui Hristos, multumind lui Dumnezeu pentru toate. Iar in timpul zilei si in clipe de ragaz, iese in gura pesterii, la lumina, scria versuri religioase si traducea pagini patristice din limba greaca. Mancarea lui era o data pe zi, pesmeti, masline, smochine si apa, iar noaptea dormea cateva ore, pe o scandura, avand o piatra drept perna.

In vara anului 1960, era tare bolnav si suferea cu multa rabdare si niciodata nu se tanguia, ci se ruga neincetat.

Simtindu-si aproape sfarsitul vietii pamantesti, miercuri, 4 august, s-a impartasit cu Sfintele Taine, iar joi dimineata, la orele 5, si-a dat sufletul in mainile lui Hristos, fiind in varsta de 47 de ani.

Dupa trei zile, a fost inmormantat in aceeasi peatera de Amfilohie, egumenul manastirii Sfantul Gheorghe. Astfel incepand slujba prohodului au venit din pustie multe pasari, carora Cuviosul Ioan le dadea zilnic pesmeti sa manance. Acum insa nu venisera sa primeasca hrana ci erau trimise de Dumnezeu spre petrecerea cuviosului spre mormant.

Insusi egumenul Amfilohie marturisea: "Pasarile ne incomodau in timpul slujbei. Zburau pe capetele noastre, ne-au stins lumanarile, ne-au inchis cartile, bateau din aripi deasupra trupului cuviosului, se asezau si pe el. Pe cap, pe piept, pe picioare si fiecare glasuiua dupa felul ei. Ele nu voiau mancare, ci pe parintele lor, pe binefacatorul lor pe care il pierdusera."

Toti cei de fata la inmormantare au considerat aceasta o minune pentru sfintenia Cuviosului Ioan.

Timp de 20 de ani mormantul sau a fost ingrijit in peatera de ucenicul lui, monahul Ioanichie.

Descoperirea sfintelor moaste si canonizarea

Intre timp, pustnicul Pavel, ce se nevoia aproape de dansul, plecand misionar in Americica, dupa multi ani, dorea sa-l vada. Intr-o noapte l-a visat pe Cuviosul Ioan care i-a spus: Daca vrei sa ma vezi, vino la Peatera Sf. Ana din pustiul Hozeva si ma vei vedea".

Asa incat, ieromonahul Pavel, indemnat de Duhul Sfant, a venit in Israel cu un grup de pelerini, dorindu-si sa-l vada pe parintele Ioan. Dar auzind ca este raposat de 20 de ani, s-a dus la peatera sa se inchine la mormantul lui. Si dorind sa-i sarute osemintele, dupa indelunga staruinta a primit ingaduinta sa deschida mormantul. Si, ridicand capacul, a iesit o mireasma buna, iar trupul Cuviosului Ioan impreuna cu imbracamintea se aflau cu totul intregi, ca semn ca l-a preamarit Dumnezeu si l-a numarat in ceata sfintilor pentru nevoita si sfintenia vietii sale pe pamant. Aceasta a fost o mare minune petrecuta la 8 august 1980.

Apoi, la 15 august 1980, egumenul Amfilohie i-a pregatit o racla sculptata in lemn de chiparos, l-a asezat in racla cu mare cinste si l-a dus in procesiune, impreuna cu cativa arhieri de la Patriarhia Ortodoxa din Ierusalim si cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul manastirii Sfantul Gheorghe Hozevitu; si i-au depus sfintele moaste in biserica cu hramul Sfantul Stefan, din incinta manastirii, unde se afla si moastele Sfantului Gheorghe Hozevitul.

Din acea zi vin zilnic pelerini ortodocsi, si chiar de alte confesiuni crestine, sa se inchine la moastele Cuviosului si sa-i ceara ajutorul, multi dintre ei marturisind ca au primit sanatate si cele de folos.

Aceasta stramutare a sfintelor lui moaste s-a facut cu binecavantarea Patriarhului de atunci, Benedict al Ierusalimului. Cuviosul Ioan este cinstit de toti ortodocsii ca sfant, mai ales in Romania, Grecia, Cipru si Tara Sfanta.

Sfantul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane, luand in considerare sfintenia vietii Cuviosului Ioan Iacob, cunoscuta si cinstita de evlavia poporului, l-a canonizat ca sfant la data de 20 iunie 1992, sub numele de "Sfantul Cuvios Ioan de la Neamt - Hozevitul", hotarand pentru praznuire ziua de 5 august, data mutarii lui la cele vesnice.

Cu rugaciunile lui, Doamne Jisuse Hristoase,

Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ne pe noi. Amin.

Această floare duhovnicească și mireasă a lui Hristos, pe care a odrăslit-o pământul binecuvântat al Moldovei, s-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători - Neamț, din părinți

binecredincioși și iubitori de Dumnezeu. Tatăl ei, Ștefan Joldea Armașul, avea dregătorie ostășească, așa cum și numele îl arată, fiind paznic al Cetății Neamțului și armaș, adică făuritor de arme pentru cei ce apărau vestita Cetate a Moldovei. Mama sa, al cărei nume nu este cunoscut, se îngrijea de cele pentru casă și de buna creștere, în frică de Dumnezeu, a celor două fiice, Teodora și Maghița (Marghiolița).

Fiica mai tânără s-a mutat curând la Dumnezeu, iar fericita Teodora a fost căsătorită de către părinți, împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din Ismail. Neavând copii, iar sufletul Teodorei fiind rănit de dragoste pentru Iisus Hristos și arzând de dorința unei vieți cu totul curate, închinată numai Lui, s-au învoit să îmbrățișeze viața monahală. Marii sihaștri, vechii ei sfătuitori, ce se nevoiau în acea vreme prin pădurile și munții din ținutul Neamț, precum și duhovnicul care îi cunoștea firea evlavioasă și râvna pentru rugăciunea de taină, o îndemneau spre viața de sihăstrie.

Astfel, fericita Teodora a îmbrățișat cinul monahal la Schitul Vărzărești - Vrancea, iar după doi ani, soțul ei s-a călugărit în Schitul Poiana Mărului, primind numele de Elefterie. Așa a binevoit Dumnezeu să-i povățuiască pe amândoi pe calea sfințeniei și a mântuirii. Fiecare călugăriță din schit se nevoia cu mare râvnă pentru Hristos, însă Cuvioasa Teodora întrecea pe toate celelalte surori cu rugăciunea, cu smerenia și cu nevoința duhovnicească.

După câțiva ani, năvălind turcii în părțile Buzăului, au dat foc Schitului Vărzărești. Atunci toate surorile din obște s-au risipit în pădurile seculare din partea locului, așteptând să treacă primejdia și mânia lui Dumnezeu. La fel a făcut și Cuvioasa Teodora. S-a retras în munții Vrancei împreună cu stareța ei, schimonahia Paisia, a cărei ucenică era. Acolo se nevoiau singure, acoperite de mâna lui Dumnezeu, în post și rugăciune, răbdând multe ispite de la diavoli, foame, frig și tot felul de încercări.

Răposând stareța ei, fericita Teodora, în urma unei descoperiri dumnezeiești, a părăsit munții Vrancei și s-a retras în părțile Neamțului, pentru a se nevoi în pădurile neumbrate din jurul schiturilor Sihăstria și Sihla. După ce, mai întâi, s-a închinat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamț, egumenul lavrei a trimis-o la Sihăstria să urmeze sfatul egumenului de acolo. Cu binecuvântarea ieroschimonahului Varsanufie, egumenul Sihăstriei, fericita Teodora a fost încredințată duhovnicului Pavel, care a dus-o în pustie, în apropierea Schitului Sihla, sfătuind-o să rămână acolo până la moarte, dacă va putea răbda asprimea vieții pustnicești, iar de nu va putea suferi ispitele și frigul iernii, să se așeze la o sihăstrie de călugărițe.

Așa a ajuns fericita Teodora în munții Sihlei, iar un sihastru milostiv i-a oferit chilia sa, care se afla aproape de schit și de peștera care îi poartă numele. Acolo s-a nevoit Cuvioasa cu bărbăție mulți ani, ostenindu-se singură în post și rugăciuni de toată noaptea, în lacrimi și mii de metanii, departe de lume. Numai Cuviosul Pavel din Sihăstria,

duhovnicul ei, o cerceta din când în când, o mărturisea, o îmbărbăta, o împărtășea cu Sfintele Taine și îi ducea cele de trebuință.

După un timp, a răposat fericitul duhovnic Pavel, nu departe de Schitul Sihla, într-o mică colibă pustnicească, iar Cuvioasa Teodora a rămas cu totul singură, căci nimeni nu știa locul și aspra ei nevoiță. Cu timpul i s-au rupt și hainele, iar ca hrană avea doar măcriș, fructe de pădure și alune. În această școală a liniștii și nevoiței a dobândit Cuvioasa darul rugăciunii de foc, care se lucrează în inimă, darul lacrimilor, al răbdării și al negrăitei iubiri de Dumnezeu. Acum nu se mai chinuia nici de frig, nici de foame, nici diavolii nu o mai puteau birui, căci dobândise darul facerii de minuni și era ca un diamant strălucitor în munții Sihlei, fiind uitată de oameni, însă umbrită de darul Duhului Sfânt. Năvălind turcii să prade mănăstirile și satele, au ajuns până la Sihla, iar Sfânta Teodora s-a adăpostit în peștera ei din apropiere. Descoperind-o păgânii, ea s-a rugat lui Dumnezeu s-o scape din mâinile lor. În clipa aceea, prin minune, s-a crăpat stânca din fundul peșterii, cum se vede până astăzi, iar fericita s-a izbăvit de moarte. În această peșteră s-a nevoit Sfânta Teodora în ultimii ani ai vieții sale. Rugându-se neîncetat lui Dumnezeu cu rugăciunea cea de taină a inimii, fața i se lumina, iar trupul i se ridica de la pământ, asemenea Sfintei Maria Egipteanca. Din timp în timp, păsările cerului îi aduceau în ciocurilor lor, prin voia Domnului, fărâmituri de pâine de la trapeza schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere, numită până astăzi Fântâna Sfintei Teodora.

Ajungând Sfânta Teodora aproape de sfârșitul vieții și cunoscând că o cheamă Hristos la cereștile locașuri, unde este odihna și desfătarea tuturor sfinților, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i trimită un preot ca s-o împărtășească cu Preacuratele Taine. Astfel, cu rânduială de sus, egumenul Sihăstriei a observat că păsările duceau fărâmituri spre Sihla și a trimis doi frați să vadă unde anume se duc. Călăuziți de mâna lui Dumnezeu, frații au ajuns noaptea aproape de peștera Sfintei Teodora și au văzut-o cum se ruga cu mâinile înălțate spre cer, învăluită în lumină ca de foc. Atunci, înfricoșându-se, au strigat, iar Cuvioasa, chemându-i pe nume, le-a cerut o haină ca să se acopere, căci era goală, și le-a spus să coboare la Sihăstria și să aducă un duhovnic ca s-o împărtășească cu Trupul și Sângele lui Hristos.

Călăuziți de o lumină cerească, frații au mers repede la schit și dimineața au adus la peșteră pe ieromonahul Antonie și ierodiaconul Lavrentie, cu Sfintele Taine. După ce Sfânta Teodora și-a făcut cuvenita spovedanie și și-a destăinuit viața, ostenele și ispitele ei, a rostit Crezul, s-a închinat, a primit dumnezeieștile Taine și, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate, și-a dat duhul în mâinile Lui. Apoi părinții au făcut slujba înmormântării și au îngropat sfântul ei trup în peșteră. Aceasta s-a petrecut în al treilea deceniu al secolului al XVIII-lea.

Trupul Sfintei Teodora a rămas tănuit în peșteră până după anul 1830, când familia domnitorului moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit

Schitul Sihla, a așezat moaștele ei în raclă de preț și le-a depus în biserica schitului, spre închinare. Apoi, zidind o biserică nouă la moșia lui din satul Miclăușeni - Iași, le-a adus în această biserică și multă lume venea aici să se închine, primind ajutorul Cuvioasei. În anul 1856 familia Sturza a convenit cu starețul Mănăstirii Pecerska din Kiev să dea sfintele moaște în schimbul unor veșminte preoțești și arhieriești. Așa s-au înstrăinat moaștele Sfintei Teodora din patria ei și se păstrează în catacombele de la Pecerska, așezate în raclă de mult preț, pe care sunt scrise aceste cuvinte în limbile română: Sfânta Teodora din Carpați și slavonă: Sveti Teodora Carpatina.

Aceasta este, pe scurt, viața Sfintei Teodora de la Sihla și acestea sunt faptele ei, prin care a bineplăcut lui Dumnezeu, numărându-se în cetele sfinților, fiind socotită cea mai aleasă nevoitoare pe care a odrăslit-o vreodată țara noastră. Credincioșii din Moldova o cinstesc ca sfântă îndată după adormirea ei și merg în pelerinaj la peștera și chilia ei de la Schitul Sihla.

La 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a canonizat-o, trecând-o oficial în rândul sfinților, cu zi de prăznuire la 7 august. Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin!

Pestera Sfintei Teodora de la Sihla

Omilie la Adormirea Maicii Domnului – Sfântul Neofit Zăvorâtul

1. Vrând eu să laud, prealăudată, preasfânta ta adormire cea mai presus de cinste, învrednicește-mă de iertare și dăruiește-mi cuvânt potrivit, ceea ce ai zămislit și născut în chip de negrăit pe Cuvântul cel negrăit și la El ai plecat astăzi în chip nepovestit și ți-ai dat duhul tău cel cu totul fără de prihană în mâinile Lui, ale Celui Care a binevoit în chip străin să fie ținut în sfințele tale brațe ca un Prunc. Căci cel ce vrea să te laude pe tine are cu adevărat nevoie de dumnezeiesc cuvânt care să răsună până la margini și de ochi înțelegători care să poată să vadă înălțimea ta, curată de Dumnezeu fericită, și de o limbă de înger care să poată să laude minunile tale în chip mai presus de fire.

2. Dar eu deși le am pe cele potrivnice acestora, nu sufăr să tac. Și deși eu adeseori pe mine însumi m-am muștrat ca să tac, nu m-am liniștit, ci iarăși gândul necăjindu-mă, a biruit și, cerându-mi cu îndrăzneală să spun cele mai presus de mine, m-a-

convins. Și acum că m-a convins, pun înaintea mijlocitoare bunătatea ta fără de pată, pentru ca o picătură din lumina curăției tale să stropească inima mea și harul dumnezeiesc al sfintei adormirii tale să trezească mintea mea și astfel să văd limpede și să vorbesc cu folos cele ale tale, de la tine și pentru tine, preanevinovată.

3. Și tu, o, Stăpână prealăudată, nu ai nevoie de laudele limbii muritoare ca una care locuiești în palatele împărătești de sus împreună cu Tatăl ca o mireasă și împreună cu Fiul ca o maică și împreună cu Duhul Sfânt ca una care ești preanevinovată și potrivită a-L primi. Ci noi mai curând avem nevoie de ajutorul tău nebiruit ca unii care avem multe pete și care umblăm prin mijlocul a multe curse și ne primejduim adeseori cutreierând pe meterezele cetăților.

4. Căci nici marea nu are nevoie de curgerile râurilor, nici de picăturile de ploaie, totuși le primește pe acestea. Și aceea nu-și înmulțește apele prin ele, dar acelea unindu-se cu ea ajung la largime și părăsind orice înălțime și locuri pustii și piscuri și crăpăturile pământului se bucură pe bună dreptate de țărături și limanuri și de bogata mare. Așadar, și tu însăși, o, preacurată Stăpână preabună, ca un nor de lumină picură-ne nouă dumnezeiasca ploaie și ca o mare înțelegătoare și preanevinovată primește-o pe aceasta iarăși pentru ca ale tale dintru ale tale ție aducându-ți să se arate bineprimite.

5. Și iată, dintru ale tale, preacurată Stăpână, Mireasa lui Dumnezeu, ție îți aducem, zicând: Fericim-te pe tine toate neamurile, precum ai prorocit, fericim preacinstita ta adormire. Fericesc arhieriei și preoții și leviții sfânta ta mutare. Te fericesc pe tine împărați și căpetenii și oștirile lor. Te fericeste pe tine mulțime nesfârșită a celor puternici împreună cu înțelepții și cei mai simpli, bogații și săracii, bătrânii cu cei mai tineri și cu fecioarele. Te fericesc pe tine de atunci și până acum și pururea adunările credincioșilor.

6. Și atunci ridicând glas de laudă o femeie din mulțime despre sfânta ta naștere a strigat limpede: *Fericit este pântecul care Te-a purtat și sânii pe care i-ai supt.* Iar astăzi, noi, credincioșii, fericim după datorie în mod special odihna ta. *Moartea bărbatului este odihnă, a cărui cale este ascunsă,* potrivit dreptului lov. Dar dacă *moartea bărbatului este odihnă* pentru dreptate și numai, ce oare ar putea spune cineva despre Maica lui Dumnezeu cea fără de prihană, Maica nesfârșitei obârșii a vieții, care covârșește dreptatea tuturor fapturilor și care se grăbește acum să se mute cu strălucire, ca o Fecioară și Maică, la Fiul și totodată Stăpânul. Astăzi și dumnezeieștile oștiri stau de față cu evlavie la înmormântarea de Dumnezeu cinstită a Preacuratei. Și Stăpânul acestora și al ei și totodată Fiul vine la ea.

7. Vai, taină străină! De câtă slavă s-a bucurat Preanevinovata în ziua aceasta! Dar mai degrabă nu numai în ziua aceasta, ci și mai înainte de aceasta, în multe zile și după aceasta neconținut și prin ea și mulțime de credincioși care au trăit bine. Căci pe mulți drepti, cum am auzit din cărțile sfinte, Stăpânul i-a cinstit cu prezența Lui. Dar mai degrabă nu prezență, ci trebuie să o numim arătarea Lui (ἐπιφάνεια), potrivit Sfântului Pavel. Căci prezența și absența sunt ale celor ce vin și pleacă, cum ar fi îngerii și oamenii și alte făpturi care se mută din loc în loc cu ușurință. Dar

arătarea (ἐπιφάνεια) este universală, prezentă manifestată tainic după bunăvoie, când o și voiește.

8. Căci nici soarele nu aleargă ici și colo ca să se arate sau să fie văzut, ci săvârșindu-și propria destinație, cu ușurință ne vede pe noi și noi îl vedem pe el cu ușurință. Dar pe „soarele dreptății” a-L vedea nu putem din pricina norilor întunecați ai greșelilor noastre. Dar Acela pretutindeni fiind și pe toate plinindu-le nu numai pe noi, ci și pe toate cele tănuite ale inimilor noastre, dar Se arată celor vrednici de El descoperindu-Se pe Sine și manifestându-Se la vreme, precum odinioară dreptilor aceluia, celor mai înainte de lege și după lege. În har, pe mulți mucenici și cuvioși i-a învrednicit de arătarea Lui, pentru ca și pe robii Lui să-i bucure și propria făgăduință să o pecetluiască prin faptă. Făgăduință, adică aceea de odinioară că: *Mă voi sălășlui în ei și voi umbla prin ei și iarăși că: Mă voi arăta Lui, adică celui ce ține adică sfintele Lui porunci.*

9. Și ca să nu mai amintesc pe mulți din Vechiul și din Noul Testament și să lungesc cuvântul, voi aminti numai de unul dintre marii cuvioși și îndată după aceea voi readuce cuvântul la început. Căci mi se par foarte vrednice de crezare povestirile despre mucenici și cuvioși. Căci când voi auzi că S-a arătat Dumnezeu lui Avraam și celor de un chip cu el, și că Se arăta adeseori marelui Paisie, nu îl voi socoti pe acesta mai mic decât pe acela, ci mai mult decât pe cei vechi voi admira pe cei mai recentți, ca unele care sunt mai aproape de mine și pline de tot adevărul și harul.

10. Dar nimeni să nu ne învinuiască pe noi, ca unii care părem să spunem unele în loc de altele și ca unii care am abătut, chipurile, cuvântul de la preacurata adormire și l-am îndreptat către bărbații dreți ai Vechiului și Noului Testament. Totuși nu vom ieși de pe direcția cuvântului, ci toate câte le vom spune, cu harul dumnezeiesc, le vom spune bineînțeles spre slava Preaslăvitei și ne vom ridica ochii minții către preacinstita ei adormire și vrem să arătăm prin cuvânt iubirea de oameni a lui Hristos care covârșește toată mintea și apoi astfel să înțelegem cât de mult a fost în mijlocul Preacuratei Lui Maici și al sfinților robilor Lui.

11. Dar a ajuns cuvântul la acel cuvios de care ne-a făgăduit nouă cu puțin înainte să amintească. Căci vorbea despre marele Sisoe, cel de trei ori cuvios și nevoitorul, că atunci când a ajuns la sfârșitul vieții lui și zăcea pe patul de moarte și văzând și vorbind a început a zice: Iată, a venit corul profeților, iată, a venit soborul apostolilor, iată, a venit și mulțimea mucenicilor și, când au venit și cetele îngerilor, iată, a venit și Stăpânul Hristos, zicând: Aduceți la Mine vasul cel mare al pustiei. Și acestea zicându-le, a adormit în Domnul.

12. Și dacă așa a știut Hristos să cinstească preacuvioasa adormire a robilor Lui, cât de mult oare nu a cinstit preacurata adormire a propriei Lui Maici și Preacuratei? Cu adevărat a venit atunci în cetatea Sionului, a venit acolo Hristos Dumnezeu și mulțimea oștirii cetelor cerești, care ca niște puteri dreptmăritoare și iubitoare de Stăpân, să-l aducă Stăpânului obișnuita slujire și să împodobească îngroparea prealăudatei Lui Maici cu strălucire, iar El, ca un Dumnezeu atotputernic, să despartă cu ușurință sufletul de trup și să ia sufletul curat din trup fără prihană, și ca

un fiu iubitor să o cinstească pe Maica Fecioară și să-i răsplătească ei înmulțit cele datorate. Care sunt cele datorate? Cele ale purtării sarcinii străine, ale nașterii negrăite, ale sfintei alăptări, ale purtării la sân, ale scutecelor aceluia, ale fugii în Egipt, ale întoarcerii de acolo, ale sălășluirii și creșterii în Nazaret mai presus de minte, dorul cel către El, evlavia cea multă.

13. Și dorul ei îl vedem când pentru trei zile căutându-L, L-a aflat pe El *stând în mijlocul învățătorilor și Fiule, pentru ce ne-ai făcut nouă așa, zice, și iată, noi Te căutam îngrijorați.* Iar evlavia ei o vedem la nunta din Cana: *nu mai au vin, zice. Ai văzut evlavia, iubite, a preacinstitei Maice? Căci nici nu a trecut cu desăvârșire sub tăcere rugămintea, nici iarăși nu strecoară îndrăznire, ci cu mult respect și evlavie, zice: nu mai au vin. Dar fiindcă nu era încă vremea minunilor Lui dumnezeiești nu primește foarte bucuros rugămintea și zice: Ce-ți este ție și Mie, o, femeie? Încă nu a venit ceasul Meu.* Totuși a făcut minunea, ca să nu treacă cu vederea rugămintea mamei și preschimbă în chip de negrăit apa în vin.

14. Și altă dată iarăși, căutând să-L vadă, nu putea din cauza mulțimii. Și a zis cineva către El: *Mama Ta și frații Tăi stau afară, vrând să Te vadă.* Și dacă cineva ar vrea să treacă acestea și altele asemenea cu vederea și să o vadă pe ea tânguindu-se la patima cea de voie, acolo o va vedea pe ea mistuită de dor și sabie ascuțită de durere trecând prin inima ei, cum a spus Simeon.

15. Aceste datorii a venit Stăpânul să i le plătească Maicii, ca Fecioară, ca Mireasă curată a Tatălui celui fără de moarte, ca vas preacurat al Preasfântului Duh, ca sălăș desfătat a toată virtutea și evlavia și ca temeiul chemării noastre din robie. Căci era robul neamului nostru și prin ea a fost chemat. Ca și cum cineva ar izvedi o parabolă de acest fel: S-a întâmplat ca fiul unui mare Împărat să fie amăgit de un tiran rău și înșelător. Și amăgindu-l, l-a scos pe el afară din bogăția părintească și din Împărăția lui și l-ar sălășlui într-o țară străină, chipurile, ca să împărătească acolo și să se asemene tatălui și să-i fie lui deopotrivă în toate.

16. Dar s-a întâmplat contrariul. Și în loc să se asemene tatălui celui mare și să împărătească precum el, a fost dus în cea mai de pe urmă robie și a fost încins cu tunici de piele și a răbdat necazuri mari în țara aceea mult întristătoare, mult chinuitoare și mult îndurerată și mult păcătoasă. Dar i s-au născut lui fii și fiice și s-a întins neamul la mulțime multă. Dar îl ținea rob și îl tiranisea cu cruzime cel ce l-a amăgit pe el și l-a robul pe născătorul lui și îi osânda pe ei la altă robie, adică la osânda lui cea neînserată. Și nici nu i-a chemat pe ei degrabă acel drept Împărat și Tată, nici nu i-a părăsit desăvârșit. A vrut, pe de o parte, să-l îngredească pe cel ușor de înșelat, iar pe de altă parte, să plece în jos sprânceana înălțată a vrăjmașului și să smerească nemăsurata lui mândrie. Ca și cum, ținându-i robi pe moștenitorii Împărăției, fără de măsură s-ar făli.

17. Dar ce face Marele acela Împărat și Atotputernic? Nu îl învrednicește pe tiran de o luptă împărătească, nici nu înarmează vreo oștire împotriva lui. Căci numai unul dintre oștenii Lui ar fi de ajuns ca să nimicească pe tiran și toată obștea lui. Ci a

binevoit să-L ridice din sfântul Lui sân pe Fiul Lui Cel Unul Născut, Cel iubit și de o ființă, Cel de un tron cu El și deopotrivă cu El Împărat, și să-L trimită în țara aceea.

18. Ce face atunci Fiul cel iubit și deopotrivă cu El în slavă? Neștiind să nu asculte de Tatăl, ci să l Se supună în toate până la moarte, Se ridică în grabă cu bucurie. Și vezi-mi mie înțelepciune și pricepere cu adevărat împărătească, și putere negrăită. Nu ia cu Sine armată, nici oșteni înarmați cu sulite, nu semne împărătești. Căci nici nu era cu putință ca țara aceea să-L poarte pe El sau să-L țină ascuns, dacă S-ar fi arătat astfel.

19. A trimis în ascuns pe unul din voievozii Lui în țara robilor acelora la o Fecioară fără de prihanăși desăvârșit fără de pată, având frumusețe peste putință și virtute vrednică de mirare, vestindu-i ei taina cea ascunsă, că prin ea se va face eliberarea robilor și chemarea neamului.

20. Nedumerită este Fecioara de mărimea lucrului, dar îi dezleagă limpede nedumerirea voievodul. Se învoiește Fecioara să slujească minunii. Vine în chip de negrăit Împăratul prin Fecioară în țara aceea, încinge chip de rob, Se amestecă cu robii, Se aseamănă întru toate acestora, afară de păcat. Începe amăgitorul să-și întindă mrejele, încearcă să-L prindă pe Izbăvitorul ca pe un rob, se luptă să-L numere pe Acesta împreună cu robii. Și Împăratul de voie vine în temniță și Se numără împreună cu robii și devine izbăvire celor robiți, vedere orbilor, cum a arătat cineva dintre cei ai Lui despre El. Apoi descoperă puterea stăpânirii Lui acolo nu folosindu-Se de mulțimea armatelor pentru luptă, ci așa cum singur a călcat în teasc, tot așa singur a pierdut tirania vrăjmașului.

21. Îl înfrânge pe tiran și oștirea lui, piere cu sunet pomenirea lui, zdrobește arcurile celor puternici și încuietorile de fier le sparge distruge cămărilor cele tiranice cu ușurință. Îi ia cu putere mare și cu braț înalt pe cei robiți și îi ridică sus bucurându-Se ca un uriaș care aleargă drumul lui. Plinește toate faptele bunătății, cântă cântare de biruință slăvește după cuviință pe Fecioara aceea și o lasă pe ea ca un zid nezdrobot. Ține țara celor odinioară robi, iar El ca un viteaz biruitor și ca un oștean nebiruit Se duce în palatele împărătești și îi duce acolo liberi ca un dar preaînalt Tatălui pe cei odinioară robi. Dar aduce cu Sine sus și ceea ce a asumat din țara aceea, prin care a și pus trofeu de biruință și devine șezător de-a dreapta Tatălui ca mai înainte și Alt Mângâietor, precum El Însuși, trimite în țara aceea. Și cine poate să povestească iarăși cele ale aceluia? Lipsește timpul pentru cel ce vrea să povestească minunile Aceluia.

22. Vedeți câtor bunătăți s-a făcut pricină Fecioara aceea? Căci prin ea Izbăvitorul a venit la robi, prin ea a fost doborât tiranul, prin ea s-a făcut chemarea robilor, slobozirea din această robie, izbăvirea din această înfricoșătoare tiranie, introducerea fecioriei și retragerea blestemului și venirea binecuvântării. Cine va lauda după vrednicie pe pricina atâtor bunătăți a robilor acelora? Sau întoarcerea ei din țara aceea în palatele împărătești, cine o va slăvi cu laude? Nimeni dintre cei robi ori liberi, decât numai dacă o va slăvi iarăși Împăratul, cum a slăvit-o pe ea și mai înainte.

23. Dar de vreme ce cuvântul nostru a ajuns să spună explicit și limpede, cu toate că și umbrat, prin parabole, cele ce sunt mai presus de orice cuvânt și gând, caută acum să spună cu îndrăznire cele ale Curatei Fecioare și Maicii lui Dumnezeu.

24. Era, așadar, această Fecioară împreună cu sfântul ucenic feciorelnic, după dumnezeiasca Înălțare a Fiului ei și Dumnezeu umblând pe pământ, având cugetul la cer. Acolo ridicându-și ochii, acolo trimițându-și mintea și inima, acolo cugetând pururea ziua și noaptea, acolo unde de pe Muntele cel sfânt al Măslinilor a văzut înălțat pe Cel Preabun, privind sus cu dor, cea cu adevărat vrednică de strălucirea de sus și plecându-și jos fruntea cea fără de prihană, clătinând-o cu mâhnire și zicând: *Când voi veni și mă voi arăta feței Fiului și Dumnezeului meu?* Când mă voi ridica de pe acest pământ la cer? Când mă voi desfăta de fericita livadă din vechea mea patrie? Când mă voi apropia ca o maică de Stăpânul și Fiul și Dumnezeuul meu? Când voi vedea limpede strălucirea Împărăției Lui? Când mă voi veseli ca o maică de negrăita Lui masă? Căci dacă a făgăduit aceasta ucenicilor lui, cu cât mai mult mie, Maicii Lui, pentru negrăita milă?

25. *Nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, în Împărăția Tatălui Meu.* A făgăduit ca nou să îl bea pe el, nu același rod al viței – nicidecum căci nu mai sunt astfel de vii acolo – ci nou, adică nou arătat, străin și negrăit. Nou pentru noi toți, negrăit și necunoscut. Când, așadar, mă voi desfăta de această făgăduință. Când mă voi întoarce acasă? Când voi pleca de aici? Când mă voi desfăta de frumusețea Lui cea negrăită? căci *doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos* cu Fiul și Stăpânul meu.

26. Acestea cugetându-le în bucuria inimii Mireasa lui Dumnezeu, Stăpâna, a venit vremea slăvitei ei adormiri, a venit ziua sfintei ei mutări, s-a apropiat ceasul mult râvnitei întoarceri acasă. Și s-a făcut atunci străină adunare a celor cerești și a celor pământești. O prealăudat sfârșit al fericitei și fără de prihană și curatei Maici a lui Dumnezeu, despre care corul prorocilor cântă armonios cântare preanevinovată. O, fericită și cinstită mutare a fericitei celei fără de prihană. Căci *Fericiți cei fără prihană în cale care umblă în legea Domnului.* Dar tu ești infinit mai fericită, ca una care ești mai presus de neprihănire decât neprihăniții.

27. Atunci a fost dintr-odată și adunarea de la marginile pământului a sfinților apostoli umblând sus prin văzduh. Căci au venit de la margini ca oștenii la cetatea împăratului cea însuflețită. Au venit ca să petreacă pe stratega cea nebiruită, sau mai curând pe împărăteasa cea slăvită la palatele împărătești.

28. Căci venind Împăratul în țara noastră, a robilor, cum a arătat mai înainte cuvântul, și ținând-o pe ea și pierzând pe tiran, a lăsat străji, adică pe Sfinții Apostoli și pe Preacurata Stăpână. Pe unii, i-a lăsat ca pe cei mai buni și credincioși oșteni înarmați, iar pe ea, ca un zid nezdrobot, ca armă nebiruită, ca strateg greu de învins și ca pe o împărăteasă de Dumnezeu încununată, pentru ca să păzească țara și totodată să propovăduiască lumii o singură împărăție.

29. Și ea, ca o împărăteasă, a locuit în cetatea împărătească Sion și a păzit lumea cu rugăciunile, iar ei ca cei mai viteji oșteni s-au împărățiat până la marginile lumii,

răsturnând împărați și tirani, nu mânuind arme și scuturi și săbii, ba nici traistă și toiag nu li s-a îngăduit să poarte, ci numai *coiful mântuirii* și ca *sabie a Duhului, cuvântul lui Dumnezeu*. Și trimiși fiind ca mieii, au doborât pe lupi.

30. Acestea săvârșindu-le și alergând pretutindeni, adormirea împărătesei nu le-a rămas ascunsă și printr-o negrăită putere au ajuns în Sion, împreună cu care era și dumnezeiescul Ierotei, care era ucenic al lui Pavel, fiind învățător al lui Dionisie Areopagitul după Pavel, cum însuși spune Dionisie, care și mărturisește covârșitoarea uimire a aceluia. Era cu totul ieșit din sine, cu totul schimbat, cu totul răpit, văzând vasul primitor de Dumnezeu.

31. Asemenea și Petru, cea mai înaltă și cinstită culme a apostolilor și Iacov, ruda Domnului și soborul celorlalți apostoli erau de față cu evlavie și aduceau laude de îngropăciune Născătoarei de Dumnezeu în chip văzut, iar în chip nevăzut cetele îngerilor, și mai înaintea tuturor Gavriil cel preabun, arhidiaconul ei, îi cântau „Bucură-te, curată” și iarăși „Domnul este cu tine”. Căci L-ai zămislit pe El atunci prin Duhul Sfânt, iar acum Lui i-ai încredințat duhul tău.

32. Bucură-te că te-ai mutat din viața cea vremelnică la cea veșnică.

Bucură-te, Maică a cerului și a luminii celei fără de pată, că astăzi te-ai mutat la lumina cea neînserată.

Bucură-te, Maică a vieții, că ai moștenit viața cea fără de sfârșit.

Bucură-te, cea prin care Viața S-a arătat și moartea s-a omorât.

Bucură-te, prin care Raiul cel odinioară închis se deschide și moștenitori ai împărăției se fac cei mai înainte robi.

Bucură-te, că Împăratul nostru, al tuturor și Ziditorul și Domnul acum vine la tine.

33. După ce a spus acestea Gavriil, Mântuitorul Se arată și îngerii L-au laudat: *Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului. Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă. Și Preanevinovata: Doamne, pleacă cerurile și Te pogoară, Cel ce șezi pe heruvimi, arată-Te. Și S-a arătat Domnul zicând către ea: Bucură-te, Maică, bucură-te, Preacinstită, bucură-te, Fecioară curată. Bucură-te, de Dumnezeu fericită. Pace duhului tău, pace inimii tale, pace trupului tău. Ridică-te, să mergem de-acici. Credința ai păzit și prin tine mulți au cunoscut-o, fecioria ai păzit-o fără de prihanăși mulți prin tine o vor cunoaște. Și te așteaptă pe tine de-acum Împărăția cerurilor. Ridică-te, să mergem de-acici.*

34. Și Fecioara: *Tu, Doamne, ne vei păzi pe noi de acum și până în veac. Căci a trimis Dumnezeu mila Lui și adevărul Lui și a izbăvit sufletul meu. Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac. Și zice cu respect Fiului ei și Stăpânului: „Dacă am aflat har de maică înaintea Ta și dacă m-ai cunoscut pe mine mai presus de toți, Tu însuși primește cu propriile Tale mâini cele fără de prihană duhul meu”, de vreme ce însuși ai binevoit să fii ținut în brațele mele, iar eu acum în mâinile Tale îmi voi da duhul meu, și profeția aceasta se va împlini astăzi.*

35. Și Stăpânul: *Și cuvântul acesta al tău pe care l-ai spus Eu îl voi face. Căci ai aflat har de Maică înaintea Mea și te-am cunoscut pe tine mai presus de toți. Și Preanevinovata: În mâinile Tale îmi dau duhul meu. Și Cel Milostiv: Fie ție cum*

voiești, o, maică fără de bărbat. Căci acest lucru este cuvenit, să se facă voia ta. Și iarăși poruncește sufletului ca un Ziditor al lui și Dumnezeu. Ție îți spun suflete prea fără de prihană. Vino afară. Căci Eu, Cel ce am poruncit celor din legături: „ieșiți”, și celor din întuneric „descoperiți-vă” și prietenului Lazăr: Vino afară, și ție acum îți poruncesc suflete sfânt: Vino afară. Cu pace și cu ușurință despărțindu-te de preacuviosul trup, vino afară. Și întinzându-și mâinile dumnezeiești ca Tatăl spre prunc, îndată sufletul drept este în mâna lui Dumnezeu.

36. Și îndată au laudat dumnezeieștile oștiri: *Cine este Dumnezeu mare, ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu Carele faci minuni. Și s-au înălțat, cântând în glasuri de bucurie. Și o duc pe ea acolo de unde au fugit toată durerea, întristarea și suspinul acolo unde este camera Mirelui celui fără de moarte, acolo unde este lumina cea neînserată și Împărăția care nu are sfârșit.*

37. Iar moaștele ei cele preasfinte și fără de prihană, vestiții apostoli cu evlavie și cu frică după datorie le îngroapă. Căci dacă aceștia s-au adunat de la marginile pământului la un loc, cine oare dintre credincioșii care locuiau în Ierusalim sau în jurul Ierusalimului nu a venit acolo atunci, sârguindu-se să vadă privescătoare și vrednică de mirare? Căci nu a fost simplă ieșire, ca a celorlalte femei și împărătese, fiindcă nici nu era o alta asemenea ei între femei, ci era ieșirea, sau mai degrabă intrarea Împărătesei în Împărăția cea negrăită. Căci dumnezeiască și omenească cinste a izvorât atunci acolo cu îmbelșugare.

38. Acestea văzându-le începătorul răutății și pizmașul demon n-a suferit să se liniștească, ci mișcă spre pizmă pe necredincioșii iudei. Și care este pricina, ziceau, a acestei mari și nemăsurate cinstiri? Căci aceasta a fost doar una dintre celelalte femei. Pe când huleau ei acestea și altele asemenea cu acestea, unul dintre ei se învârtoșează la inimă și aleargă în grabă cu multă îndrăznire, vrând să țină patul în care erau sfințele acelea moaște, care erau respectate și de îngeri, înnebunit ca un fără de minte să-l tragă în jos și să-l răstoarne.

39. Și dacă Uza acela ispitit fiind, din evlavie să sprijine chivotul, a murit, necurat fiind, ce nu avea să pătimească îndrăznețul și mândrul acesta? Căci apucându-se de sfântul pat, cum s-a spus, acela s-a oprit fără să se răstoarne, dar mâinile lui cele spurcate și huloitoare, îndată dreptatea le-a tăiat. Această minune i-a uimit și pe necredincioși și s-a făcut pricină multora de credință, iar pe credincioși i-a ars și mai mult spre dor dumnezeiesc.

40. Iar preasfântul și cu totul fără de prihană trupul acela a fost petrecut de dumnezeieștii apostoli în preasfântul sat Ghetsimani și este mutat la Dumnezeul apostolilor și petrece în acelea pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit.

41. Și acum, o, prealăudată Stăpână, primește acest cuvânt de îngropare. Primește-l pe el spre slava ta, de Dumnezeu fericită Fecioară și de Dumnezeu slăvită. Primește-l pe el spre mântuirea mea! [***]

Cuvant la Taierea capului Sfantului Ioan Botezatorul al Sfantului Teofan Zavoratul

Sfantul Ioan, Inainte-Mergatorul Domnului, este cel dintai model de viata calugareasca. Asa il si socoteau primii asceti crestini si se imbarbatau in chip deosebit cu pilda lui in ostenele sihastrestii. De la el invatau insingurarea, fiindca el din copilarie a petrecut in pustie. De la el invatau postirea, pentru ca el se hranea cu plantele peste care dadea intamplator in pustie. De la el invatau simplitatea in imbracaminte, pentru ca haina lui era din peri de camila si era incins cu cingatoare din piele. De la el invatau necasatorirea, lepadarea de sine, smerenia, devotamentul fata de Dumnezeu, necrutarea propriei vietii, spre mantuirea proprie si a altora – virtutile ale caror trasaturi sunt atat de vadite in viata lui.

Ca inainte-mergator al harului celui nou, ca propovaditor al pocaintei, ca aratator al randuielilor dupa care ajunge omul sa placa lui Dumnezeu si calauza catre Hristos, el le este inasa model si indrumator tuturor crestiniilor in viata mantuitoare. Toate varstele, toate clasele sociale si toate felurile de meserii vor gasi destul spre zidire fie in faptele lui, fie in felurile imprejurari ale vietii lui.

Acum praznuim Taierea capului Inainte-Mergatorului Ioan - sfarsitul si cununa vietii lui. Sa strabatem, deci, cu pomenirea aceasta viata incepand de la zamislire si pana la moarte, asa incat prin aceasta sa implinim datoria cinstirii lui pline de evlavie si totodata sa dam fiecaruia putinta de a lua din viata lui cele de priinta si trebuinta, ca sa traga invatatura si sa-i urmeze.

De la prima privire, viata Inainte-Mergatorului Domnului va parea de neurmat prin inaltimea sa si prin caracterul exceptional al situatiei sale. Ales din pantecele mamei, marturisindu-L pe Hristos Domnul si dand cinstire Preacuratei Stapane inca din pantece, silit la scurta vreme dupa nastere sa se ascunda in pustie, crescut acolo - bineinteles, nu fara acoperamantul si ingrijirea de Sus, potrivit menirii sale – chemat de acolo printr-un osebit glas de Sus la lucrarea pregatirii oamenilor pentru intampinarea Domnului, catehizand cu propovaduirea vaile Iordanului, atragand la sine si invatand

cete intregi de rataciti si aratandu-le tuturor calea mantuirii in Domnul - Mielul junghiat de la intemeierea lumii, botezandu-L pe acest Miel-Mantuitor si la scurta vreme dupa aceea, ca unul care si-a savarsit deja lucrarea, a fost inchis in temnita pentru darea in vileag fara teama a nedreptatii - din rautatea unei femei pe de o parte si dintr-o slabiciune ca de femeie pe de alta -, isi incheie aici alergarea prin sfarsitul mucenicesc, la porunca stapanitorului care-si pierduse cu totul chibzuinta in focul poftei aprinse de miscarile dansului la ospat. “Ce poate fi urmat aici”, vor spune unii, “si ce sa invatam de acolo noi, neputinciosii?”. Patrundeti inasa mai adanc, si veti afla! Sfantul Ioan Inainte-Mergatorul este ales din pantecele maicii sale. Zamislirea lui este prevestita, viitoarea lui slujire e dinainte aratata, ca si slava care-l asteapta in imparatia harului. Iata trasatura ce pare cel mai departe de noi si care, totusi, este cea mai apropiata. Nu va mirati daca voi spune ca noi toti, crestini, suntem alesi din pantecele maicii noastre, ca ni s-a prevestit si menirea noastra, si slava ce ne asteapta. Apostolul Pavel spune ca Dumnezeu ne-a ales pe noi in Hristos Iisus inca mai inainte de intemeierea lumii, ca sa fim sfinti si fara de prihana inaintea Lui intru dragoste, si prin aceasta sa fim mostenitori ai vietii vesnice (Efes. 1, 4; 4, 16).

Faptul ca ne-am nascut din parinti crestini si indata ne-am facut si noi crestini prin botez este cea dintai mila a lui Dumnezeu fata de noi - alegerea noastra pentru a fi partasi ai harului lui Hristos si ai bunatatilor celor vesnice ce ne sunt pregatite. Iata cum ne asemanam Sfantului Ioan prin alegere! Sa ravnim, deci, a ne asemana lui si indreptatind aceasta alegere. El s-a vadit a fi chiar asa cum a fost ales sa fie. Sa ne aratam si noi asa cum am fost alesi sa fim. Scopul alegerii il cunoasteti si stiti cum sa ajungeti la el. Eu numai va potesc folosind cuvintele Apostolului: siliti-va, fratilor, sa faceti temeinica chemarea si alegerea voastra (II Petr. 1, 10).

Sfantul Ioan Inainte-Mergatorul se insingureaza in pustie ca sa se pregateasca pentru slujirea sa. Iata o lectie pentru noi, parinti si educatori! Vetii spune: “Dar ce, trebuie sa mergem si noi in pustie cu copiii nostri?!” Nu, nu in pustie trebuie sa plecati, ci trebuie neaparat sa va desprindeti de toate obiceiurile potrivnice crestinismului si sa va departati copiii de inaurirea lor cea vatamatoare, caci si pe Sfantul Ioan purtarea de grija dumnezeiasca l-a departat in pustie, cu scopul ca acolo sa creasca desavarsit in noile principii si randuieli, fara amestecul vechilor randuieli iudaice.

Pruncul crestin primeste prin botez samanta vietii celei noi, harice. Duhul lumii si obiceiurile ei sunt cu totul potrivnice vietii acesteia. Indepartati, deci, de ele pruncul nou-botezat, asa incat acest duh si aceste obiceiuri sa nu inabuse in el, ca niste maracini si ciulini, mladita vietii noi. Daca veti face asa, aceasta va fi pentru el pustie. Si sa-l tineti in ea pana cand se va intari si va ajunge in stare sa iasa la lucrare potrivit menirii sale, tineti-l sub inaurirea haricului mediu bisericesc, care-i de acelasi neam cu mladita vietii pruncului crestin. Sa nu auda si sa nu stie alte cantari afara de cantarile crestinesti. Sa nu vada si apoi sa nu isi inchipuie alte chipuri si privelisti

decat cele bisericesti. Sa nu stie de alte biografii afara de Vietile Sfintilor, sa nu cunoasca alte locuri de vizitat in afara bisericii, alte cuvantari in afara celor ce slujesc spre zidire, si asa mai departe. Dupa ce a fost educat in mediul acesta, dupa aceea chiar si cand va purcede la lucrare va lucra nu altfel decat in acelasi duh si, prin urmare, in chip potrivit alegerii sale.

Dupa ce a crescut si s-a pregatit, Inainte-Mergatorul este chemat la lucrarea sa printr-un osebit glas de Sus. Este auzit glasul acesta, oare, si de catre crestini atunci cand ei purced la viata faptuitoare? El trebuie sa fie auzit, si cei ce iau aminte la sinesi, care purced cu frica de Dumnezeu la slujirea lor, il vor auzi, fara indoiala. Felul de viata si felul indeletnicirilor noastre ne este hotarat in cea mai mare parte prin nastere. Dar daca nasterea este de la Domnul, glasul ei nu este oare glasul lui Dumnezeu? De altfel, si dupa aceea multe raman la alegerea noastra, pentru care ne trebuie indrumare de nadejde, pe care nu avem de unde s-o asteptam, daca nu de Sus. De noi depinde daca vom ramane in viata cetateneasca si de familie sau ne vom retrage din lume.

Daca vom alege retragerea din lume, iarasi, de noi depinde ce manastire vom alege si in ce tara: la miazanoapte sau la miazazi, pe Athos sau in Palestina, si asa mai departe. Cand te apuci sa alegi, iau nastere sovaieli tulburatoare si dureroase pentru inima, si tocmai aici face trebuinta un glas de Sus. Tu insa cauta, ia aminte, si il vei auzi! Daca e sa alegi viata cetateneasca si de familie, aici toti trebuie sa-si aleaga tovarasa de viata, felul indeletnicirilor si locul lor, meseria, negotul, slujba, legaturile si celelalte laturi de tot felul ale vietii obisnuite, care alcatuiesc intocmirea ei neaparat trebuincioasa.

Multe sunt lasate la alegerea noastra, insa se stie ca cea mai buna alegere este cea care impreuna-glasuieste cu voia lui Dumnezeu, atunci cand omul alege ceea ce-I place Lui, altfel spus ceea ce vrea El. Dar cum sa ajungi la asta daca nu primești glas de Sus?! Si iarasi zic: cauta, ia aminte, si vei auzi. Eu nu pot arata cum anume, pentru ca fiecare trebuie sa auda glasul acesta in felul aparte ce i se potriveste; voi spune insa ca cei cu luare-aminte, care sunt plini de frica lui Dumnezeu, primesc semne de Sus, sunt calauziti de ele si alearga pe calea vietii preabinecuvantate, in pofida faptului ca uneori se afla in imprejurari cat se poate de neprielnice.

Chemat la lucrare, Sfantul Ioan Inainte-Mergatorul o savarseste cu toata osardia, necrutandu-si viata, nepartinind si nedorind sa fie pe placul oamenilor, nelasandu-se clintit de indoiala. Aceasta lectie este simpla si toti, chiar fara sa vrea, o indeplinesc, desi poate ca nu intru totul desavarsit. Dupa ce ti-ai ales felul de viata, lucrarea ori slujba, ia seama sa lucrezi in tot ce tine de ea cu constiinta nepatata, asa cum cere legea lui Dumnezeu, legea constiintei, legea vietii si cea civila; nu fa strambatati nici in lucrurile mici, nici in cele mari, ci sa umbli drept. Esti servitor? Slujeste asa cum trebuie. Esti meserias? Fa-ti constiincios meseria. Esti negustor? Negutatoreste dupa dreptate. Esti functionar? Fa-ti datoria asa cum ti s-a aratat, si asa mai

departe, in toate urmarind binele aproapei si slava lui Dumnezeu. Asta arata si Sfantul Ioan cand da povete deosebite pentru oamenii de tot felul. Cand s-a adunat poporul in jurul lui si il intreba ce sa faca, el raspundea: cel ce are doua haine sa dea celui ce nu are, si cel ce are bucate sa faca asemenea (Lc. 3, 11), altfel spus "ajutati-va intre voi care cu ce puteti". Il intreba vamesii ce sa faca, si el le spunea – iar prin ei si tuturor celor ce iau asupra-si slujiri care tin de ocarmuire: sa nu faceti nimic mai mult peste ce va este randuit (Lc. 3, 13). Intrebau ostasii, iar el le poruncea: sa nu asupriti pe nimeni... si sa fiti multumiti cu leafa voastra (Lc. 3, 14), si asa mai departe. Fara indoiala, orice indatorire si orice fel de tagma si slujire primea de la el lectia potrivita, care arata ca in fiecare dintre ele este un fel de a lucra cerut de Dumnezeu si bineplacut Lui. Lamureste-ti asta in lumina cuvantului dumnezeiesc si niciodata sa nu te abati de la el cu lucrul.

Pentru mustrarea neinfricata a nedreptatii, Sfantul Ioan este inchis in temnita si acolo este descapatanat prin rautacioasa amagire femeiasca din vremea ospatului si a dansurilor care-i facusera pe toti sa-si iasa din minti. Pentru aceasta, el a fost proslavit in Cer si este slavit in toata lumea crestineasca de pe pamant, iar cei vinovati pentru moartea lui si aici au fost pedepsiti (au fost trimisi in surghiun, unde au trait in saracie si au avut parte de o moarte nenorocita), si in cealalta viata vor suferi, bineinteles, vesnic. Asadar, oricare ar fi clasa ta sociala, meseria, felul de viata, nu te teme atunci cand, facandu-ti treaba cu constiinta impacata, te vei lovi de piedici, necazuri, stramtorari, pierderi si chiar iti vei pune viata in primejdie. Rautatea n-are decat sa triumfe - este un Ochi care vede toate si este o dreapta rasplatire a fiecaruia pentru faptele sale. Aceasta viata este scurta, si pierderile ei tot scurte sunt, pe cand cealalta viata e nesfarsita. A dobandi vesnica odihna printr-o pierdere mica si de scurta vreme – ce schimb slavit si ce atragatoare agonisita! Patimirile vremii de acum nu sunt vrednice de slava ce ni se va descoperi (Rom. 8, 18), spune Apostolul. Iar cat priveste faptul cacei ce vor sa traiasca in buna credinta vor fi prigoniti, aceasta e o lege a vietii de aici, in mijlocul lumii nedrepte. Si Domnul a patimit, si toti Apostolii, si toti Sfintii, intr-o masura sau alta. De aceea si noi, avand imprejurul nostru atata nor de marturii, sa lepadam orice povara si pacatul ce grabnic ne impresoara si sa alergam cu staruinta in lupta care ne sta inainte, cu ochii atintiti asupra lui Iisus, incepatorul si plinitorul credintei (Evr. 12, 1-2).

Iata trasaturile din viata Sfantului Ioan pe care trebuie sa le urmam. Sa ia fiecare ce i se potriveste mai bine si sa aplice in viata sa. Doar prin aceasta vom arata cinstire adevarata Sfantului Inainte-Mergator, placuta lui si lui Dumnezeu, iar pentru noi mantuitoare. Neincetat sa rasune in inima voastra acest cuvânt al lui: tot pomul care nu face roada buna se taie si se arunca in foc (Mt. 3, 10). Sa facem roade vrednice de pocainta, si de legamintele pe care le-am facut, si de numele ce-l purtam, si sa ne

invrednicim de bunatatile fagaduite noua, cu harul lui Dumnezeu, Cel in Treime inchinat, a Caruia este slava in veci. Amin!

De ce uneori Sfântul Ioan Botezătorul este pictat cu aripi?

Pictat în acest fel, înaintemergătorul Domnului nu este doar un simbol al mesagerului, ci și al vieții ascetice a unui „înger pământesc și om ceresc”.

Cele două aripi amintesc și de cuvintele profetului Maleahi: „Iată, Eu îl trimit pe îngerul Meu, și el va pregăti calea înaintea feței Mele”.

©2000-2010

Biserica Sfântul Nicolae și Sfântul Gheorghe

45-3 48 Ave, Woodside, New York, 11377

Preot Paroh: Marius Dumitrescu
Tel. 917 592 2571

PROGRAMUL LITURGIC PENTRU LUNA AUGUST

Joi 5 August:

Vecernie, Litie și Paraclisul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Vineri 6 August: SCHIMBAREA LA FATA A DOMNULUI

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Sfântul Maslu ..... 6.00 PM

Sambata 7 August:

Sfânta Liturghie și Parastas ..... 9.00 AM

Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Duminica 8 August:

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Miercuri 11 August:

Paraclisul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Vineri 13 August:

Paraclisul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Sambata 14 August:

Sfânta Liturghie și Parastas ..... 9.00 AM

Vecernie și Prohodul Maicii Domnului ..... 6.00 PM

Duminica 15 August: ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Sambata 21 August:

Sfânta Liturghie și Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 22 August:

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Duminica 29 August: TAIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZATORUL

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM